

စိတ်ကူးသစ်တလေ

ဆောင်မျိုးကြီးသိန်းဝင်း

ပန်ထွာဘုရင်မ

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်း တူးဖော်ရေးကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကမှ ရှေးဟောင်းသုတေသန အဖွဲ့မှ တူးဖော်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါသည်။ ။ ထို့အတူ ပျူခေတ် ဟန်လင်းကြီး၊ ပြဒါးလင်း-ဂူများ အကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ။ ပရိုင်းမိတ် ရုပ်ကြွင်းများ တွေ့ရှိခဲ့ရသည် ဆိုပြီး ပုံတောင်ပုံညာဘက်သို့လည်း မြန်မာ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များ သာမက နိုင်ငံခြားသား ပညာရှင်များ ပါ သွားရောက် လေ့လာကြသည်။ ။ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာကစသည် ဟူ၍ တောင် ဖော်ကျူးခဲ့ကြသည်။ ။

ဤအကြောင်းအရာများကို အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများ နှင့် ဓာတ်ပုံအပြင် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အထောက်အထား ခိုင်မာစွာ ပြောပြနိုင်သူ အဓိကလိုပေသည်။ ။ ယခုမှ ဗိဿနိုးဘုရင်မ ပန်ထွာမင်းသမီး၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး လူဝင်စား ဦးမင်းလွင်ခေါ် ဦးအောင်မောင်းနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အပြင် အထောက်အထား စာအုပ်စာတမ်း၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ ပါ စုံညီစွာ စုဆောင်းရရှိသဖြင့် ဤ “ကျွန်တော်နှင့်ဗိဿနိုးက ပန်ထွာဘုရင်မ” ဝတ္ထု ကို ရေးဖြစ်ပါတော့သတည်း။ ။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး နှစ်သက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ။

အစဉ်လေးစားလျက်

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အခန်း(၁)

ကျွန်တော့်အသက် (၄၀) ခန့်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်က အင်းစိန်၊ ရွာမ အနောက်ရပ်ကွက် မြို့ပတ် လမ်းရှိ အကျယ်ပေ (၁၅၀)၊ အလျားပေ (၉၀) ခန့် ရှိသစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံးပါ မြေကွက်အား တစ်သိန်းခွဲဖြင့် ဝယ်ဖြစ်သည်။ ထိုမြေအား ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကားပွဲစားကိုစိန်မြင့်က ပိုင်သည်။ သူက ကားပွဲစားအပြင် ခြံတွင်း၌ နိုင်ငံခြားမျိုး၊ မေထုန်မဲ့ နွားများကိုလည်း မွေးမြူထားသည်။ နွားမ ကြီးများမှာ ဖီရန်မျိုး (၃) ကောင်၊ နွားပေါက်လေးနှစ်ကောင်လည်း ပါဝင်သည်။ နွားမကြီး (၃) ကောင်က နို့ရနေပြီး၊ နွားပေါက်လေးနှစ်ကောင်ကတော့ လသားအရွယ် အထီးကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က အိမ်ခြံကိုသာ ဝယ်သည် မက နွားတစ်အုပ်လုံးကိုပါ ဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ခြံနှင့်နွားများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အုတ်ကျင်းရပ်ကွက်မှ ကျောင်းသားတူမောင် (၃) ယောက်ကို အစောင့်အရှောက်ထားသည်။ သူတို့က လွတ်လပ်စွာနေထိုင်လိုခြင်း၊ ကျောင်းသားအရွယ် စာဖတ်ရန် အဆင်ပြေခြင်းတို့ ကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ လာနေကြသည်။ နွားစာကျွေးရန်၊ ရေတိုက်ရန် ကိစ္စကို ဂျူတီခွဲပေးရသည်။

နွားနို့ညစ်ရန် ကိစ္စကတော့ နွားနို့ကုလားက ကိုယ်တိုင်လာညစ်သည်။ နွားမကြီး (၃) ကောင် (၁၀) ပိဿာခန့် ထွက်သည်။ ထိုကရသော

နေ့စဉ်ဝင်ငွေဖြင့် နွားစာနှင့် တူများ အတွက် ရိက္ခာ၊ မုန့်ဖိုး အဆင်ပြေစွာ ထောက်ပံ့နိုင်သည်။ ။

ထိုခြံအတွင်း၌ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် အလွန်သီးသော အုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခြံ ထောင့်၌ ထန်းအမပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ။ ထန်းပျံ့ပင်ဖြစ်၍ သီးကင်းဝေနေပေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ဦးမာဆိုသော အကျဉ်းထောင်စာရေးကြီးက ကျွန်တော်ခြံတွင်းရှိနေစဉ် ရောက်လာပြီး

“ဆရာထောင်မှူး . . . ဒီထန်းပင်ကြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“ထန်းသီး သီးရင် ခူးစားမယ်လေ။ ဦးလေးတို့ လည်း ပေးမှာ ပေါ့”

သူ့ခြံက ကျွန်တော်တို့ နှင့် တစ်ခြံကျော်၊ ခြံကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ အရက်ကို ပုံမှန် စနစ်တကျ အမြည်းကောင်းကောင်း နှင့် သောက်သည်။ ။ အမြည်းကောင်းကောင်း ဆိုသည် က သူ့ခြံထွက် အသီးအရွက်နှင့် ကြက်ဥ၊ ဘဲဥများကို ကြော်လှော်ပြီး ထိုခေတ်က အသောက်များ သော ဆိုင်ကြီးက ရောင်း သည့် အရက်ဖြူ (BEDC) ဖြင့် သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဆရာထောင်မှူးကြီးရယ် . . . သန်စွမ်းတဲ့ ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး ပိုင်ထားမှာ တော့ ထန်းသီးစောင့်စားတော့မလား၊ နေ့စဉ်ပေးနေမဲ့ ထန်းရည်ဘဲ ခံသောက်တော့မှ ပေါ့”

“ဦးလေးမာ . . . ထန်းမပင်ကရော ထန်းရည်ခံသောက်လို့ ရသလား ဗျ”

“ခက်ပါဘိ ဆရာရယ် . . . ထန်းပင်လို၊ အုန်းပင်လို ပင်စည်ရှိပြီး အဖူးထွက် အသီးသီးတဲ့ အ ပင်တိုင်း အရည်ခံလို့ ရတယ်။ အပင်က ထွက်

တာကတော့ အချို့ရည်ပဲ။ အိုးနဲ့ ကျည်တောက်ထဲမှာ “တစေး” ခံထားရင် “အလျင်” ဆိုတဲ့ ဂျိုး (ချိုး) ရတယ်။ အဲဒါကို ခြစ်မထုတ်တဲ့ ဆက်ဆံထားတာ နဲ့ အချဉ်ပေါက်ပြီး မူးယစ်ချိုပြင်းတဲ့ ထန်းရည်ကို ရတော့တာပဲ။ တစ်ညအိပ်တော့ ခံထားရတာပေါ့”

“ဦးလေးက လုပ်တတ်လို့ လား”

“အင်း . . . ကျွန်တော်လည်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်က ပြောင်းလာတဲ့ အညာသားစစ်စစ်ပဲ ကျွမ်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသက်က ကြီးပြီးလေ။ အခုဟာက ကျွန်တော့်တူ နယ်ကရောက်နေတယ်။ အိမ်မှာ တည်းတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက ထန်းပင်တွေကို တက်စားဖို့ ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်တာ။ အဲဒါ ဆရာအပင်ကိုလည်း တက်မလို့”

“ဘယ်လို အပေးအယူလုပ်မလဲ . . . ဦးလေး”

“ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ယင်းတောင်၊ ထန်းကျည်တောက်ကအစ အကုန်စိုက်ပြီး လုပ်မယ်၊ ဆရာက ထန်းပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဘာမှ စိုက်စရာ မလိုဘူး။ နေ့စဉ်ရတဲ့ ထန်ရည် တစ်ဝက်စီ”

“ကောင်းပါတယ်။ ထန်းရည်စစ်စစ် မသောက်ရတာလည်း ကြာပြီး လုပ်ပါ ဦးလေး”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီနေ့ စခိုင်းလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် နေ့လယ် ရပြီပေါ့”

“ဦးလေး . . . ထန်းမကို ဘယ်လို အရည်ခံရတာလဲဗျ။ ထန်းထီးကိုတော့ ထန်းနို့က အရည်ခံရတာ၊ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဆရာထောင်မှူး . . . အရာရာ အလုပ်တိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ပညာ

ဆိုတာ ရှိစမြဲဘဲ။ ထန်း ထီးက ထန်းရည်ခံရတာလည်း မလွယ်ဘူး။ ထန်းနို့ရင့်တာနဲ့ တစ်လက်မခြားလောက် ထန်းရိုက်သံ လက်နဲ့ “ဝွင်ရာ” ရိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ ထိပ်ကိုလှီး၊ ကျည်းတောက်စွပ်ပြီး ထန်းရည်ခံရတာ။ နေ့စဉ် ထန်းနို့ထိပ်ကို ထန်းလှီးဓားနဲ့ လှီးပြီး ခံရတာ။ ထန်းနို့ရင့်သွားရင် နောက်တစ်ချောင်းထွက်လာတဲ့ ထန်းဦးတံကို ပြောင်းလှီးခံပေါ့။ မူးအောင် “အလျင်” မခံဘဲ ဒီအတိုင်းခံရင် အချို့ရည်သက်သက်ပဲ ရတယ်။ အဲဒီဟာကို ထန်းရာသီစတာနဲ့ ကျိုချက်ပြီး ထန်းဖိုဦးထန်လျက်လုပ်တာ၊ ဆေးဘက် အသုံး ဝင်တယ်”

“ထန်းမလည်း သည် လိုပါပဲ။ ထန်းနို့မထွက်ပေမဲ့ ထန်းသီးခိုင်ထွက်လာရင် ထန်းသီးအဖုက လေးတွေ ပါလာတယ်။ နည်းနည်းရင့်တာနဲ့ နှစ်လုံးခြား၊ ထန်းသီးအနုအဖုကလေးတွေကို အစောက ပြောခဲ့တဲ့ ထန်းရိုက်သံလက်နဲ့ “ဝွင်ရာ”ရိုက်ပြီး ထန်းစထိပ်ကိုလှီး ထန်းရည်ခံရတာပါပဲ”

“ပေပင်ကျတော့လည်း သည် အတိုင်းပါပဲ။ “ပေတစ်သီး” ကျီးတစ်သား” ဆိုသလို သီးခိုင်စုံ လို့ ကုန်တာနဲ့ ပေပင်ကြီး လည်း ခြောက်ပြီး သေတာပဲ။ အဲဒီလို မသေမီ ပေပင်တစ်ပင်ကို ပေရည်ခံ ရင် စည်ပိုင်းတစ်လုံးလောက်ရတယ်။ ပေပင်က အရည်ထွက်အား အရမ်းသန်တာ။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ပေရည်နဲ့ ဝတ်သား တကယ်မတည့်ဘူးနော်။ သတိထား၊ ဝမ်းလျှောပြီး သေတတ်တယ်။”

“ကျွန်တော်လည်း ပေရည်မသောက်ဖူးပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ပေပင်မြင်ကတည်းက သရဲတစ္ဆေ နေတဲ့ အပင် ဆိုပြီး လူကြီးတွေက ပြောဖူးတော့ အလိုလို ကြောက်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာရဲ့ ၊ ပေရွက်က အလွန်ထူပြီး မာတော့ ရှေးမြန်မာ ဘုရင်တွေလက်ထက်က ပေရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်နဲ့ ရေးပြီး

စာရေးစက္ကူအဖြစ် သုံးခဲ့ကြတာ။ ရေနံလိမ်းထားရင် ပိုးမစားနိုင်ဘူး တစ်သက်လုံး ကြာရှည်ခံတယ်။ အခုတော့ မွေးဇာတာဖွဲ့တာလောက်ပဲ နယ်သူနယ်သား၊ တောင်သူ လယ်သမားတွေ သုံးကြတော့တယ်။ ပေပင်က အရွက်ကြီးပြီး လေးတယ်။ ထူတယ်။ အိမ်အမိုးလုပ်ဖို့ ကြီးလွန်းတယ်။ အပင်က မြင့်လွန်းတော့ အသုံးပြုတာ နည်းလွန်းတယ်။

“ပေသီးဟာ ပုတီးစေ့အရွယ်သာဖြစ်ပေမဲ့ အပင်ကျတော့ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်တွေထက် ကြီး မားတယ်။ ညောင်ပင်လိုပေါ့။ ညောင်စေ့လောက်လှူပေမဲ့ ညောင်ပင်ကြီးလောက် ရပါစေ” လို့ ဆုတောင်းသလိုပေါ့။ အစေ့က သေးသေး၊ အပင်က ကြီးကြီးလေ။ ထူးဆန်းတာကတော့ ပေပင်တစ်ပင်သီးရင် ငှက်တွေချီလို့ ပြန့်ကျဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေပင်ပေါက်တွေ အနှံ့အပြား ပေါက်လာတာပဲ။ ပေ ပင်သဘာဝက အသီးသီးပြီးရင် သေတယ်လေ။ မသေတဲ့ ပေပင်မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဦးလေး . . . သဘာဝလောကကြီးမှာ မသေတဲ့ အပင်ရယ်လို့ ရှိပါ့မလား”

“ရှိပါတယ် . . . ဆရာ၊ တစ်ပင်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ပေပင်ပုကလေးတွေ အများကြီး နှစ်ပေါင်းထောင်ကျော်နေပြီ။ ပေပင်ဆိုတာက အသီးသီးမှ သေတာ။ အသီးမသီးဘဲ ဒီအတိုင်းကြီး လာတော့ ဘယ်သေးပါတော့မလဲ။ အဲဒါဟာ “ဇီဝပညာ” သဘောအရ အသက်ရှည်ခြင်းအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်ဆရာ”

“အဲဒါ ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ . . . ဦးလေး”

“ဗီဇဆိုင်ရာ၊ မြို့ဟောင်းမှာ လေ၊ တောင်တွင်းကြီး မြို့ဘက်မှာ ပေါ့”

“ဦးလေး . . . ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ရွာမ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းနားက ဘော်ဒီ ဆရာ မောင်ဝင်းနိုင်ပြော ပြတာ။ သူက ကျွန်တော့်တူတော်တယ်”

“ဟင် . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်တပည့်ပဲ။ သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“သူလည်း သူ့ဆရာနဲ့ ခရီးသွားရင်း ရောက်ဖူးတာတဲ့ ။ အဲဒီ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းက အလွန် ထူးဆန်းပြီး နတ်ကြီးတယ်။ မြေကြမ်းတယ်။ ဗိဿနိုးဘုရင်မ ပန်ထွာမင်းသမီးက မကျွတ်သေးဘူးတဲ့ ။ ဘာတဲ့ . . . “ငါလာမှ ကြီး၊ ငါလာမှ သီး” တဲ့ ။ အဓိပ္ပာယ်က သူ လူ့ဘဝပြန်ရောက်မှ ပေပင်ပုကလေးတွေ ကြီးထွားပြီး အသီးသီးပါစေပေါ့။ အခု နှစ်ပေါင်းထောင်ကျော်နေပြီ အပင်က မကြီး၊ သေလည်း မသေ၊ အသီးလည်း မသီး၊ ကျိန်စာထိရောက်တာ ဘယ်ကလောက် အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ”

“နောက်ပြီး . . . ဘုရင်မက သူ့ပြည်ကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ရဟန်းတု၊ ရဟန်းယောင်တွေကြောင့်လို့ စိတ်ထဲစွဲမှတ်ပြီး ဘုန်းကြီးရဟန်းကို အလွန်မုန်းတာတဲ့ ။ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်းမှာ ဘယ်ရဟန်းမှ ကျောင်းဆောက်နေထိုင်လို့ မရပေမဲ့ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကတော့ ဘုရင်မကို နိုင်တယ်။ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်းမှာ ကျောင်းဆောက်ပြီး သီးတင်းသုံးနေသတဲ့ ။ ဆရာတပည့် မောင်ဝင်းနိုင်ကို မေးကြည့်ပါ။ သူ သူ့ဆရာဆီခေါ်သွားပြီး အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိမ့်မယ်”

“သူ့ဆရာက ဘယ်မှာ နေတာလဲ . . . ဦးလေး”

“ဒီကအထွက် ဗန်းမော်ကျော်ငြိမ်းလမ်းထိပ်၊ လက်ယာဘက်က စက္ကူစက်ပဲ။ တွင် ခုံလည်း ရှိတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ မရင်းနှီးဘူး။ ဗိုလ်ကြီးက လှည်းတန်းမှာ နေတာတဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှ ဒီကိုလာတာထင်ပါရဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး၊ ကျွန်တော်အားတဲ့ ပိတ်ရက်တစ်ရက် သွားလိုက်ပါမယ် ဦးလေး၊ ထန်း ရည်ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်တူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် အလုပ်ရှိ၍ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိတ်ရက်တွင် မှ သွားရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

*

နောက်တစ်ပတ်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော် စက်ဘီးက လေးဖြင့် ခြံထဲသွား မင်းစေတီလမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း၌ လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေသော မောင်ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်သည်။

“ဆရာ . . . ဆရာ . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ခြံထဲသွားရန်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်၍ လက်ဖက် ရည်သောက်ရင်း သူနှင့် စကားပြောရသည်။

“ဆရာ . . . ဦးလေးမက ပြောတယ်။ ဆရာထန်းပင်ကြီးက ထန်းရည်အလွန်အောင်သတဲ့။ တစ်နေ့ (၁၄) ပုလင်းတောင် ထွက်သတဲ့”

“ဟေ . . . ဟုတ်သလား၊ ငါမရောက်တာ လေးငါးရက်ရှိရော့မယ်။ မင်းအားရင် ထန်းရည် သောက်ရင်း စကားပြောဖို့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အဲဒီလို အခေါ်စောင့်နေတာ . . . ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်က အင်းစိန်သား။ အညာသူမယူထား တော့ ထန်းရည်ကြိုက်တယ်”

“မင်းကလည်း ကွာ . . . ငါ့ခြံထဲသွားသောက် ပြီးတာဟာကို”

“ကျွန်တော်က ဆရာတူတွေနဲ့ မရင်းနှီးဘူးလေ . . . ဆရာရဲ့ ”

“ငါတပည့်ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေါ့ကွာ။ ငါတူတွေက မင်းအရွယ်ပဲ။ သဘောကောင်းပါတယ်”

“ကဲ . . . ဆရာ၊ အခုပဲ သွားကြစို့။ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ပဲ။ အပြန်ကျွန်တော့်အိမ်ဝင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါ”

“အေး . . . အဲဒီ အစီအစဉ်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ကျွန်တော်က စက်ဘီးနင်းတော့ မောင်ဝင်းနိုင်က နောက် ကယ်ရီယာက ထိုင်စေသည် ။ ကျွန်တော်ဗန်းမော်ကျော်ငြိမ်း လမ်းထိပ်အရောက် ဘယ်ဘက်ချိုးကွေ့တော့ ခြံတစ်ခုထဲက ထွက်လာသော အသားဖြူဖြူ လူတစ်ဦးက လှမ်းအော်တားသည် ။

“ဝင်းနိုင်ရေ . . . ခဏဝင်ပါဦးကွ၊ ပြောစရာရှိလို့ ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စက်ဘီးပေါ်က ဆင်း၍ ထိုသူခေါ်ဆောင်ရာ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ထိုင်ကြစဉ် ထိုသူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည် ။

“ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးဟောင်း “မင်းလွင်” ပါ။ဒီကဆရာကတော့ ထောင်းမှူးကြီး ဦးသိန်းဝင်းထင်ပါရဲ့ ”

အကြားအမြင်ရထားသလား မသိ။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားမိသည် ။

“မအံ့ဩပါနဲ့ . . . ဆရာ။ ဝင်းနိုင်ကလည်း ပြောထားဖူးတော့ ယူနီးဖောင်းဝတ်ချင်းတွေတာ နဲ့ မှန်းလို့ ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ မောင်ဝင်းနိုင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထလာတာပါ . . . ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီးမခေါ်ပါနဲ့ တော့ ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဆရာထက် ငယ်ပါတယ်။ မင်း လွင်လို့ ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးမင်းလွင်”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည် ။

“ကျွန်တော် ဆရာထောင်မှူးကြီးကို နှုတ်ဆက်တာက တပည့်ဝင်းနိုင်ပြောထားဖူးလို့ အထင် အမြင်နဲ့ နှုတ်ဆက်တာပါ။ အမြင်ကတော့ ကျွန်တော် တရားထိုင်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ အတော်လည်း ခရီးပေါက်ပါပြီ။ ဆရာတော်ရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုပေါ့”

“ဘယ်က ဆရာတော်လဲ . . . ဦးမင်းလွင်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သိလိုရာ အကွက်ဝင်လာသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ပဋ္ဌာန်း ဆက်ဆွေမျိုးတွေ ထင်ပါရဲ့ ။ ဦးမင်းလွင်က ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နဲ့ အအေးခံထားသော ရေနွေးကြမ်းကို သောက်ပြီး မြန်မာဆေးရွက်ကြီးပါ ကွမ်းယာတစ်ယာကို ငုံလိုက်ရင်း . .

“ဆရာထောင်မှူးကြီး . . . ဒီကိစ္စတွေက သဘာဝအလွန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ။ အခုခေတ်စ ကားနဲ့ ပြောရရင် ဂမ္ဘီရတောင် ရိုးရိုးဂမ္ဘီရဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူး ။ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဇာတ်လမ်း၊ ကျွန်တော် ပြောပြရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ ယုံတာ မယုံတာ ဆရာအပိုင်း။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပါ။ ယူနီးဖောင်းဝတ်၊ စစ်ဗိုလ်နဲ့ တူသလားလို့ ”

ဟုတ်ပါသည် ။ ဗိုလ်ကြီးမင်းလွင်မှာ ကျွန်တော်တို့လို အရပ်မြင့်မားခြင်းလည်း မရှိ။ လူခန္ဓာ ကိုယ်ကလည်း သေးသေးကွေးကွေး။ စစ်ဗိုလ်နှင့် လုံးဝမတူပါ။ သို့သော် သူက အလွန်ထက်မြက်ပုံရ သည် ။

“ကျွန်တော်က ဘဝပေါင်းများစွာ စစ်သားဖြစ်ခဲ့ပြီး လူသတ်ခဲ့လို့ ဒဏ်ခတ်ခံရပြီး လူကောင် သေးတာလို့ ဆရာတော်က မိန့်ပါတယ်။ အခု ဆရာထောင်မှူးကြီးသိချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာတော်ဘွဲ့ အမည်က ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းဆရာတော်၊ တောင်ငူ နန်းတွင်းကျောင်းဆရာတော် စသဖြင့် ဘွဲ့အမည် အများ ရှိပါတယ်။”

“ဆရာတော်ဟာ တောင်ငူနန်းတွင်းကျောင်းမှာ ဝါဆိုပြီး ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းကျောင်းမှာ အနေများ တယ်။ ရန်ကုန်ကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြွပါတယ်။ အိန္ဒိယ ဗုဒ္ဓဂယာနဲ့ အမေရိကား၊ ယိုးဒယား စသဖြင့်လည်း အရှေ့အနောက် ကြွရောက်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာကလည်း အလွန်ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းပြီး ပေါက်မြောက်နေတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားပါ။ ဆရာထောင်မှူးကြီးကိုလည်း အကဲဖြတ်ဖို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ပေးတွေ့ပါမယ်”

“တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတာ ဆရာတော်ဘုရားမိန့်တဲ့ အချိန်ပါ။ ဆရာတော်က ဒီအတိုင်း လူစိမ်းကို အဖူးမခံတတ်ဘူး။ ဆရာအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောဖူးရင် သူ ဆန္ဒရှိတဲ့ အချိန်မှာ ခေါ်ခိုင်းတော့တာ ပဲ။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိမှ အဖူးမျှော်ခံတဲ့ သဘောပဲ။ ဆရာတော်က တဲ့ တိုးကြီး စကားပြောတတ်ပေမဲ့ အကြားအမြင်ရနေပါပြီ။ ဘဝအဆက်ဆက်က စစ်သားလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သမထလိုင်းတင်မက ဝိပဿနာရှုပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားရအောင် တရားပြနိုင်တာ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း ရှိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ ဦးမင်းလွင် ဘယ်လိုစတွေ့တာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စက ထူးဆန်းတယ်ဗျ။ အရင်က ကျွန်တော် စက္ကူစက်လုပ်တယ်။ ဒီခြံထဲမှာ ပဲ။ တစ် နေ့မှာ စက္ကူကိစ္စနဲ့ မကွေးဘက်ကို သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့် Hiluxကားနဲ့ ပေါ့။ ကျွန်တော်က မောင်းတယ်။ ဆရာတပည့်ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော့်ဘေးခုံမှာ ။ နောက်ခန်းထဲမှာ တော့ ကျွန်တော့်တပည့်နှစ်ဦးပါတယ်။ ဒီအချိန်က နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ တောင်တွင်းကြီးကို ကျော်လာတော့ ကားလမ်းဘေးမှာ ဆရာတော်တစ်ပါးကို တွေ့ရတယ်။ ဖိနပ် မပါဘူး။ လမ်းဘေးမှာ လျှောက်နေတာ”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကားရပ်ပေးပြီး . . .”

“ဝင်းနိုင် . . . ဟိုဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ပြီး ခေါ်ခဲ့။ မင်းနောက်ခန်းပြောင်းစီး လိုရာခရီး ပို့ရအောင်”

“ဟုတ် . . .”

ဆရာတော် ကားခေါင်းခန်းထဲ ကြွလာတယ်။ ဝင်းနိုင်က ကားတံခါး ပိတ်ပေးပြီး နောက်ခန်း ပြောင်းစီးတယ်။

“ဆရာတော်ဘုရား . . . မိုးချုပ်တော့မယ်။ ဘယ်ကြွမလို့ လဲ . . . ဘုရား၊ တပည့်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းကျောင်းကပါ။ ရှေ့နားဝင်ပေါက်မှာ ဆင်းမယ်”

“တပည့်တော် ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ပါ့မယ်ဘုရား”

“မရဘူး . . . ဒကာလေး၊ ကျောင်းလမ်းက ကားဝင်လို့ မရဘူး။ ကန္တာရဆူးချုံတွေနဲ့ ပိတ်နေတာ”

မကြာပါ။ (၂) မိုင်ခန့်မောင်းပြီး ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်နားရောက်

တော့ ဆရာတော်က ကားရပ် ခိုင်းသည် ။ မောင်ဝင်းနိုင်က လာဖွင့်ပေး သဖြင့် ဆရာတော်ဆင်းသည် ။

“သတ္တဝါအများ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ”

ဝင်ပေါက်လမ်းဝအထိ မောင်ဝင်းနိုင်က လိုက်ပို့နေစဉ် ကျွန်တော့် ကားအား နောက်ဆုတ်၍ လမ်းကြားထဲ ကားခေါင်းထည့်ပြီး ဆရာတော် လမ်းမြင်နိုင်စေရန် ကားမီးကို ထိုးပေးထားသည် ။ ဆ ရာတော် လမ်းကြားထဲရောက်သည် နှင့် ကြွလှမ်းသွားသည် မှာ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်ဖြင့် လွန်စွာ မြန်လှသည် ဈာန်နှင့် ကြွသွားသလိုပင်။ ကျွန်တော် လွန်စွာ အံ့ ဩမိသည် ။ ဆရာတော် မိန့်သလိုပင် လမ်းနှစ်ဖက်၌ ကန္တာရဆူးချုံ တောက ဝိုင်းနေသည် ။ ကားဝင်၍ မရနိုင်ပါ။

*

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ မကွေးတွင် ညအိပ်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြသည် ။ ကိစ္စက နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောထ ကာ လုပ်ကိုင်ရသေးသည် ။ မကွေးတွင် စက္ကူစက်အတွက် လိုအပ်သော သံထည်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရင်း ကျွန်တော် သတိရသဖြင့် မောင်ဝင်းနိုင် အား . . .

“ဝင်းနိုင်ရေ . . . ချုံရှင်းဓား (၃) လက်နဲ့ သံထွန်ခြစ်တစ်ချောင်း၊ ပေါက်ပြားနှစ်လက် လောက်ဝယ်ကွာ။ မကွေးက သံကောင်းတယ်။ အဲ . . . အုန်းတံမြတ်စည်း နှစ်လက်ပါ ဝယ်ကွာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ . . . ဆရာ၊ အင်းစိန်ခြံထဲမှာ ရှိသားပဲ”

“မနေ့ညက တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကျောင်းလမ်းကို တို့ အုပ်စုနဲ့ ဝင်ရှင်းပေးမလို့ ဟေ့”

“သာဓုပါ . . . ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သတိရပြီး ရှင်းချင်နေတာ အတော်ပါပဲ”

ထိုနေ့မနက် မနက်စာကို တပည့်များအား များများ စားခိုင်းပြီး မနက် (၉) နာရီခန့် ကျွန်တော် တို့ မကွေးမြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ။ ယမန်နေ့ညက ကားရပ်ခဲ့သောနေရာတွင် ကားကိုရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လမ်းဘေးနှစ်ဖက် ဆူးချုံများအား ရှင်းလင်းကြသည်။ ။ ကန္တာရအပင်များမှာ မိုးနှံချုံ၊ ဆီးချုံ၊ အလိုလေး၊ မြစိမ်းပင်များ ဖြစ်သည်။ ။ ပေပင်ပုကလေးများမှာ လူတစ်ရပ်ပင် မရှိသော်လည်း ပင်စည်က အတော်ကြီးသည်။ ။ မြစိမ်းဆူးပင်မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်သည်။ ။ အပင်၏ ဆူးဖြူဖြူကလေးများက အဆိပ်ရှိသည်။ ။ ဆူးစူးမိလျှင် အသားထဲ ကျိုးကျန်နေခဲ့ပြီး အနာဖြစ်၍ အတော်နှင့်မပျောက် တတ်။ ထို့ကြောင့် အလွန်သတိထားရသည်။ ။

အညာဒေသဖြစ်သဖြင့် မြွေအန္တရာယ်ကိုလည်း သတိထားရသေးသည်။ ။ ကျောင်းအဝင်လမ်းမှာ ကားတစ်စီးဝင်ရန် ကျယ်သော်လည်း ဆူးချုံများကြောင့် လမ်းကျဉ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လမ်းပေါ်၌ လည်း ဆူးပင်များက မြေကပ်၍ ပေါက်နေသည်။ ။ လူသူအသွားအလာနည်း၍ လူသွားလမ်းကလေးမှာ လည်း ဆူးပင်များ ရှိနေသည်။ ။ ညက ဆရာတော် ဖိနပ်မပါဘဲ ဘယ်လိုကြွသွားသည် မသိ။

ကျောင်းအဝင်လမ်းမှာ နှစ်မိုင်ကျော်ခန့်ရှည်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းကြရာ မွန်းတည့် ချိန်နားနီးမှ ခေတ္တနားကြသည်။ ။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ မနက်စာ အစားလာကြသော်လည်း ဗိုက်က ဆာ လာပေပြီ။ ရေသောက်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ဝင်နိုင်ရေ . . . ဒီနားအနီးဆုံး ကုက္ကိခွရွာရှိတယ်မဟုတ်လား

။ အဲဒီမှာ ထမင်းဆိုင်တော့ ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့ ။ နေ့လယ်စာ သွားစားကြရအောင်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဆရာရယ်၊ ရေသောက်တာ တခြား ထမင်းဆာတာ တခြားပဲ”

ထိုစဉ် ကျောင်းဘက်မှာ ယောဂီဝတ်လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆွဲလာသောလေး ဆင့်ချိုင့်ကြီးနှစ်လုံးအား လာပေးရင်း . . .

“ကဲ . . . ဒကာကြီးတို့ ထမင်းဆာကြရောပေါ့။ နေ့လယ်စာစားဖို့ ကျုပ် မနက်စောစောကတည်းက ချက်ပြီးလာပို့တာ”

“ခင်ဗျာ . . .”

ကျွန်တော်တို့ အလွန်အံ့ဩနေမိစဉ် ယောဂီကြီးက . . .

“ကျုပ်က ဆရာတော်ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးပါ။ ဆရာတော် ညက ပြန်ကြွလာကတည်းက ဧည့်သည် (၄) ယောက် ချုံရှင်းဖို့ လာလိမ့်မယ်။ ထမင်းဟင်းချက်ထားဆိုလို့ ကျုပ်စီစဉ်ထားတာ။ ကဲ . . . စားကြ၊ ကျောင်းနဲ့ နီးတဲ့ လမ်းကို တော့ ကျုပ်နေ့စဉ် နိုင်သမျှ ရှင်းထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ . . . ကပ္ပိယကြီးရယ်၊ အခုတောင် ကျွန်တော်တို့ အနီးဆုံးကုက္ကိုခွရွာသွားပြီး ထမင်းဆိုင်ရှာပြီး စားကြတော့မလို့ ”

“အဲဒီရွာမှာ ထမင်းဆိုင်မှ မရှိဘဲ။ အုတ်လုပ်၊ အိုးဖုတ်တဲ့ ရွာ။ ဟင်းက တော့မြို့ဟောင်းကျောင်းရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သက်သတ်လွတ်ဟင်းပဲ။ စားနိုင်ကြပါ့မလား”

“စားနိုင်ပါတယ် . . . ကပ္ပိယကြီး၊ ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်တော်တို့ လာကြမှာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“အဲဒါ မမေးနဲ့ . . . ဒကာကြီး၊ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့မှ လျှောက်ပါ”

ကျွန်တော် အံ့ဩမိသည် ။ ကျွန်တော်တို့ (၄) ယောက်လာမယ်မှန်းလည်း သိနေသည် ။ ထမင်း ချိုင့်မှာ လေးအံ၊ တစ်ချိုင့်က ထမင်းချည်း၊ ကျန်လေးအံချိုင့်ကတော့ ပဲဟင်းချို၊ ပဲကြီးနှပ်၊ အသီးအ ရွက်ကြော်တစ်ခွက်နှင့် နောက်ဆုံးအံထဲ၌ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆားရောထောင်းပြီး ဆီဆမ်းထားသော ငရုတ်သီးစပ်ထောင်း၊ ဆာဆာနှင့် တွယ်လိုက်ကြသည် မှ ခေါင်းမဖော်တမ်း အလွန်ထမင်းမြိန်လှ သည် ။

“ကဲ . . . ဒကာတို့ အလုပ်ပြီးရင် ကျောင်းကိုလာခဲ့ကြပေါ့။ ဒီညဒကာတို့ ကျောင်းမှာ အိပ်ရမှာ ပါ။ ကျုပ်ညစာပါ စီစဉ်ထားမယ်။ အဲဒီတော့မှ ဆရာတော်ကို ဖူး၊ မေးလျှောက်ချင်တာလည်း မေးပေါ့။ ကဲ . . . ကျုပ် ပြန်ပြီ”

ကပ္ပိယကြီးက ချိုင့်နှစ်ချိုင့်ဆွဲ၍ ကျောင်းပြန်သွားသည် ။ ကပ္ပိယကြီး ပြောသလို ဟုတ်ပါသည် ။ ကျောင်းဝင်းလမ်းအဝ တစ်မိုင်ခန့်သာ တောချုံများ ထူးထပ်ပြီး အထဲရောက်တော့ ရှင်းလင်းထားသည် ။ အဝင်လမ်းတစ်မိုင်ကျော်ခန့်ကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ တစ်နေကုန် ရှင်းရသည် ။

ညနေစောင်းပြီးစီးတော့ လမ်းအား တံမြက်စည်းလှည်းပြီး ကျွန်တော် Hilux ကားအား တ ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်ခဲ့ပါသည် ။ လမ်းမှာ လက်ဝဲဘက် တစ်ဆစ်ချိုးဖြစ်သဖြင့် လမ်းဝမှ ကျောင်းကို မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျောင်းကလေးမှာ ခြေတံရှည် (၃) ပင်ကျောင်းကလေး။ ကျောင်းခြေရင်း၌ ကပ္ပိယကြီးနေထိုင်သော ဝါးခင်းအဆင့်နှင့် ထမင်းချက်ရုံ၊ အတန်ငယ်တော့ ကျယ်သည် ။ ထူးဆန်း သည် ကတော့ ဆရာတော် ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ပေပင်ကြီးများ ၊ ထန်းပင်နှင့် အုန်းပင်များ ၊ သရက် ပင်နှင့် ဥသျှစ်ပင်များ ၊ ပိန္နဲပင်များ ကြီးထွားပြီး သီးပွင့်နေကြ

သည် ။ ကျောင်းအဝင်းတွင်း၌ ရေတွင်း ရေကန်ကို မမြင်ရပါ။

ကျွန်တော် ကျောင်းရှေ့ကွက်လပ်၌ ကားရပ်ပြီး ကပ္ပိယကြီး အဆောင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၍ အထုပ်အပိုးများ ချရသည် ။ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ဆရာတော်ဘုရားအား ဖူးတွေ့ရန်ဖြစ်သည် ။ ကပ္ပိယ ကြီးက ကျွန်တော်တို့ အတွက် မီးခိုးတလူလူဖြင့် ချက်ပြုတ်နေရှာသည် ။

“ဪ . . . ရောက်လာကြပြီကိုး၊ ရေချိုးသန့်စင်ဖို့ တော့ရန်ပယ်ချောင်းကိုသွားရမယ်ကွဲ့။ ဒီကျောင်းနဲ့ အတော်လှမ်းတယ်။ အဘလိုက်ပြပါမယ်။ ဒီမှာ လည်း ချက်ပြုတ်ပြီးလုပါပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများအား နေရာချထားပြီး ခေတ္တခဏနားနေကြစဉ် ကပ္ပိယကြီးက ပလတ်စတစ်ခွက်ကြီးတစ်လုံးကို ယူ၍ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသည် ။

“ကဲ . . . လာကြ . . . ဒကာတို့ ၊ ရေသွားချိုးကြစို့။ ဒီမြို့ဟောင်းအတွင်းက မှောင်လာရင် လူ စိမ်းလက်မခံဘူး။ လူရင်းအဖော်ပါမှ အဆင်ပြေတယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်နေကုန် ရေမချိုးရသေးတော့ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကပ္ပိယကြီး . . . လက်ထဲက ဘာကြီးလဲ”

“သဲဆပ်ပြာဘူးလေ။ အဝတ်လျှော်ရင် အရမ်းစင်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားလည်း ဒါမျိုးသုံးတာပဲ။ သဘာဝ မြေထွက်ဆပ်ပြာပေါ့”

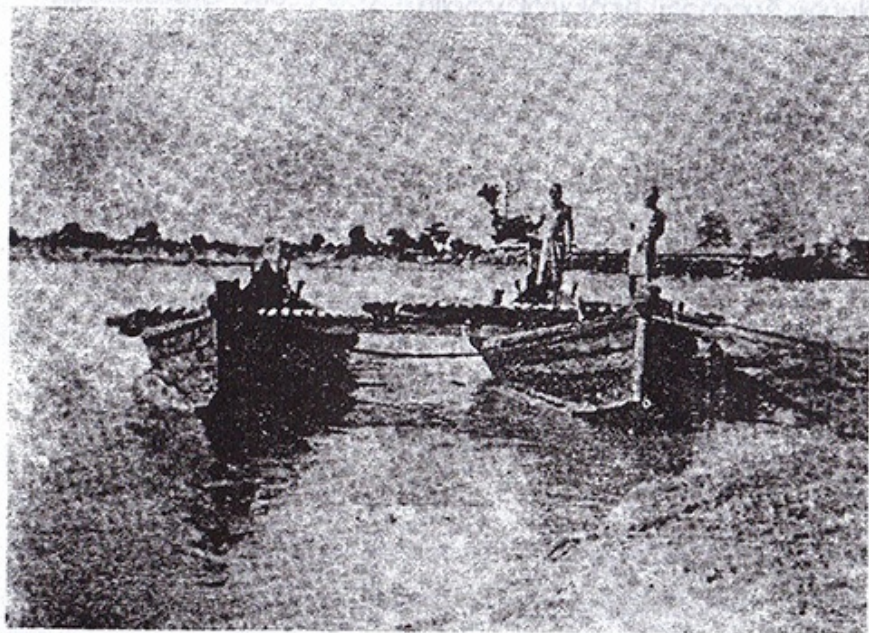
“ဘယ်ကရတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီမြို့ဟောင်းထဲက ပါပဲ။ အင်ကြင်းကုန်းဘက်မှာ ပေါမှ ပေါ။ ဒီကလူတွေ ဒါပဲသုံးကြတယ်”

“မှန်းစမ်းပါဦး . . . ကြည့်ရအောင်”

ဆပ်ပြာနှင့် သဲရောထားသော သဘာဝတွင်းထွက် ဆပ်ပြာဖြစ်သည် ။ သဲပါ၍ ပွတ်တိုက် လျှော်ရန် ကောင်းပုံရသည် ။ ရေတော့စင်စင်ဆေးရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ခရီး မကြာခဏသွားနေရသဖြင့် ကားထဲတွင် ဆပ်ပြာအမျိုးမျိုးအပြင် သွားတိုက်ဆေး သွားပွတ်တံများလည်း ဆောင်ထားပါသည် ။

မြို့ဟောင်းအတွင်းလူသွားလမ်းကလေးကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်သွားရပြီးမြို့ရိုးဟောင်းဆုံးမှ ရန်ပယ်ချောင်းကို ရောက်သည် ။ ချောင်းက အတော်ကျယ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့လိုပင်မြို့ဟောင်းအတွင်း နေရာများမှ ကလေးလူကြီး၊ မိန်းမများ ရေဆိပ်တွင် ရေချိုးနေကြသည် မှာ အလွန် ပျော်စရာကောင်းသည် ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ချောင်းထဲဆင်း၍ လွတ်လပ်စွာ ရေကူးပြီး အဝတ်လျှော် ကြသည် ။

မိသားစုမြို့ကို ဝန်းရံစစ်ကစားသော ရန်ပယ်ချောင်း

ဟုတ်ပါသည် ။ အဝတ်ဟောင်းများအား သဲဆပ်ပြာဖြင့်
တိုက်လျှော်ကြည့်ရာ အလွန်စင်သည် ။ ချောင်းရေကပေါ်၍
သဲဆပ်ပြာများ ကပ်ကျန်ခဲ့ရန် အခြေအနေမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့
ရေတဝကြီးချိုး ပြီး နေလုံးနီကြီး တောတန်းပေါ်သို့ ရောက်မှ
ကပ္ပိယကြီး ကြိုတင်ယူခဲ့သော သောက်ရေအိုးနှင့် ရေပုံး များကိုထမ်း၍
ဆွဲ၍ ပြန်ခဲ့ရသည် ။ ရေခပ်ရန်နေရာ ဝေးသဖြင့် ကပ္ပိယကြီးက
ကြိုတုန်း ရေခပ်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဆရာတော်ကျောင်းအတွက် ရန်ပယ်ချောင်း
မှ ရေပိုက်သွယ်ရန်နှင့် အဝီစိတွင်းတူးရန် စဉ်းစားလာခဲ့မိပါသည် ။ တစ်
မိုင်ကျော်ခရီး ရေပိုက်သွယ်ရန်တော့ မဖြစ်နိုင်။ အဝီစိ တွင်းတူးရန်က

လည်း ဆားနယ်မြေ (ဖွတ်ချေးမြေ) ဖြစ်၍ ရေဝေးပေလိမ့်မည်။ အောက်တွင်း ကျောက်ဖျာခံနေပါက သေပေရော။ သို့သော် ကျွန်တော် အဝီစိတွင်းတူးလိုသော ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ပေါ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကပ္ပိယကြီးနေသော ဆွမ်းချက်ဆောင်ရောက်သည် နှင့် အဝတ်အစားလဲပြီး ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်သို့ ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကပ္ပိယကြီးက အောက်လင်းဓာတ်မီး ကြီးကို ဆီးဖြည့်၍ ထွန်းနေသည်။ ဆရာတော်က တရားဖြုတ်၍ အသင့်ချထားသော ကုလားထိုင် ကြီးပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး...

“ကဲ ... ဒကာတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့ လား။”

ကျွန်တော်တို့ က ဆရာတော်ဘုရားကို ဝတ်ဖြည့်ရင်း...

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား။ လွန်စွာလည်း ကြည်နူးပြီး ဝီတိဖြစ်မိပါတယ်ဘုရား။”

“အိမ်း... အိမ်း... ဒကာကြံရွယ်လုပ်ဆောင်တာတွေ အောင်မြင်အထမြောက်လိမ့်မယ်။ ဘဝဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့် အလှူကြီးပေးရလိမ့်မယ်။ ကြာသပတေးသားနော်။ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မင်းလွင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်နာမည်က “အောင်မောင်း”။ သံသရာအစဉ်အဆက် လူဖြစ်ခဲ့သော် လည်း လူတွေသတ်ခဲ့လို့ အကောင်သေးနေတာ။ ကုသိုလ်ကံလေးကရှိတော့ အောင်မြင်နေတာပေါ့။ ကြာသပတေးသားမှတ်ထား။ ရှေ့ဆက်ပြီး ရုန်းကန်ရတော့မယ်။ ဘာသာရေးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်မ လုပ်ပါနဲ့။ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ မိဘက ဗုဒ္ဓဘာသာမို့လို့ လိုက်ဘာသာတာ အလကား ပဲ။ အခုထက် (၁၀) ဆတိုးလိုက်ပါ။”

“အောင်မောင်း . . . မင်းဟာ တာဝန်အရ လူတွေသတ်ခဲ့လို့ အပယ်ငဲ့ရဲကျသင့်တာ။ ဒါပေမဲ့ လှူ မယ်၊ တန်းမယ်၊ ပေးမယ်၊ ကမ်းမယ်၊ ကျွေးမယ်၊ မွေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မနော့ကုသိုလ်ကလေးက အား ကောင်းလို့ မင်း ဗိဿနိုးက ထွက်သွားပြီး လူပြန်ပြန်ဖြစ်နေတာ။ မင်းက ဒီမြို့က လူဟောင်း သမထအပြင် ဝိပဿနာကိုလည်း လေ့ လာပြီး တရားထိုင်ပါ။ မင်းရဲ့ ရှေးဘဝတွေကို အကုန်ပြန်မှတ် မိလာ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး မင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်လူဟောင်းမှန်း သိတာ။ တွေ့ချိန်တန် သိချိန်တန်တော့လည်း ပြန်ပြီး တွေ့ရသိရမှာ ပေါ့ကွယ်။ ကဲ . . . ပင်ပန်းနေကြ ပြီ အနားယူ ကြ။ နောက်နေ့တွေ ဆုံကြဦးမှာ ပါ။ ဘုန်းကြီးတရား အလုပ်ကျန်နေသေးတယ်။ သွားကြတော့”

ဆရာတော်က ခပ်ပြတ်ပြတ်မိန့်သည် ။ ကျွန်တော်က လှည်းတန်းတွင် မွေးသည် ။ အင်းစိန်ရွာ မတွင် အခြေချသည် ။ အလုပ်က စစ်ဗိုလ်။ ပြင်ပစီးပွားရေးအတွက် နားရက်ရစဉ်တွင် မိဘမောင်နှမ များ အတွက် စက္ကူစက်ကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင် ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည် ။

ထူးဆန်းသည် ကတော့ ဆရာတော်က ကျွန်တော့် ငယ်နာမည်ကို သိနေသည် ။ လူငယ်ဖြစ်၍ ဘာသာရေးကို ထဲထဲဝင်ဝင် မလုပ်ဖြစ်သေးတာကိုလည်း သိနေသည် ။ ပဋ္ဌာန်းဆက်လူဟောင်းဟု လည်း ဆိုသေးသည် ။ ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သိနေသည် ။ တော်ရုံဘုန်းကြီးမဟုတ်မှန်း ကျွန် တော် တွေ့စကထင်သည် ထက် ပိုလို့ နေပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ညစာကို ကပ္ပိယကြီးစီစဉ်ပေးသော သက်သတ်လွတ်ဟင်းဖြင့် စားကြရာ အ လွန်မြိန်ပြန်သည် ။ ကျွန်တော့်တပည့်များလည်း မြိန်ကြသည် ။ ဤကျောင်းမှာ သာ တစ်လခန့်နေရပါ ကကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် အတော်ဝဖြိုးလာပေလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး ဝိပဿနာအ

လုပ်လုပ်ဖို့ ပြောသေး သည် ။ ဝင်လေထွက်လေက နှာသီးဖျားတွင် မရှိ။
မှတ်ချင်ရာ မှတ်နေမိသဖြင့် စိတ်က တိုက်ပွဲများ အကြောင်း မိသားစု
ရေးရာများ ၊ စီးပွားရေးကိစ္စများ ဘက်သို့ ရောက်ရောက်သွားသည် ။ စိ
တ်တေလေက ချည်တိုင်တွင် မမြဲပါ။ အတော် ထိန်းချုပ်လေ့ကျင့်ရပေဦး
မည်။

ည (၉) နာရီခန့် ကျောင်းဝင်းအတွင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည် ။
ကပ္ပိယကြီးကတော့ မနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းချက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည် နှင့် အိပ်ရာဝင်သည် ။ ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေ
သဖြင့် မအိပ်ချင်သေး။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းချက်ဆောင်နောက်ဘက်ရှိ အ
ပေါ့အ လေးသွားရာတွင် အပေါ့စွန့်ပြီး ဝတ်ကျေတန်းကျေ
ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ။

လူမနေသော မြို့ဟောင်းဖြစ်သော်လည်း ညဌာန်ဆိုးသံများ ၊ ဇီးကွ
က်အော်သံ၊ ပုရစ်အော်သံ၊ တောကောင်ကလေးများ ၊ အော်သံကအစ တိ
တ်ဆိတ်နေသည် ။ ကျွန်တော် ဆရာတော်ဘုရား၏ မိန့် ကြားချက်များ
အား၊ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည် ။ ကျွန်တော်က ဗိဿနိုးမြို့က လူ
ဟောင်းတဲ့ ၊ ပ ဋ္ဌာန်းဆက်တဲ့ ။ ဘယ်လိုပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှုတွေရှိခဲ့မှ
န်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ဝိပဿနာကမ္မ ဋ္ဌာန်းတရားထိုင်လျှင် ပြ
န်လည်သိရှိသတိရလာမှာ ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်က လမ်းပြသည် ။
ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာတော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာမ
ည်ဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက် သည် နှင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ။

စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ။ စိတ်ထဲတွင် စည်ကားသော ဗိ
ဿနိုးမြို့ကြီးအကြောင်း၊ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများ အကြောင်း၊ စ
စ်ဗိုလ်စစ်သားများ အကြောင်း ဟိုတစ်ကွက်၊ သည် တစ် ကွက်၊ အိပ်မက်

မက်သည် ။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းမိခြင်းမရှိ။ ကားစီးသွား
စဉ် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းအား ရုပ်ခနဲ ဝိုးတဝါး မြင်ရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်
။

ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးတော့ အပေါ့အပါး ထသွားပြန်သည် ။ ဆွမ်းချ
က်ဆောင်ထဲ၌ ဟာရီကိန်း မီးအိမ်မှ နံနံကလေးထွန်းညှိထားသဖြင့်
အတန်ငယ် အလင်းရောင်ရှိသော်လည်း ကျောင်းအပြင်၌ မှောင်မည်း
နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆောင်ထားသော ဓာတ်ခဲ (၂) ခဲထိုး လ
က်နှိပ်ဓာတ်မီးက လေးယူ၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။
တပည့်များမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ အိပ်ပျော်နေကြသည် ။ အညာဒေ
သဖြစ်၍ ညအခါထွက်တတ်ကြသော ပိုးမွှားအန္တရာယ်ကြောင့် ကျွန်
တော် ပတ်ဝန်းကျင်အား မီးထိုးကြည့်ပြီး ကျောင်းအနောက်ဘက်သို့
လာခဲ့သည် ။

ကျွန်တော် သတ်မှတ်နေရာတွင် အပေါ့အပါး ထိုင်သွားပြီး မြို့ဟော
င်းအတွင်းမှ မကျွတ်မ လွတ်သေးသူများအား မေတ္တာပို့၍ ပြန်အထ၊ အ
နောက်ဘက် ကောင်းကင်ကြီးက လင်းထိန်နေသည် ။ ပမာပြရသော် ဆ
လိုက်မီးမောင်းကြီးများ အနောက်ဘက်၌ ရောက်နေသူလို၊ ကျွန်တော့်
ဘက်တွင် မှောင်မည်းနေပြီး တစ်ဖက်တွင် လင်းကျင်းနေသည် ။ ကျွန်
တော် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားမိသည် ။ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကိုပင် မသုံးမိ။ ကျောင်းခြံစည်းရိုး သစ်ပင်တန်းရောက်မှ ရပ်၍
ကြည့်မိရာ ဆရာတော်ဘုရားက တောင်ကမူမြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ တရား
ဟောနေသည် ။ သို့သော် ကျွန် တော် အသံမကြားရ။ အောက်မြို့ရိုးတွင်း
မြေပြင်၌ နန်းဝတ်နန်းစားဖြင့် လူအများ အပြား မီးတုတ် များ ထွန်းညှိ
၍ ငြိမ်သက်စွာ တရားနာကြသည် ။ ဆရာတော်၏ တရားသံမှ လွဲ၍ အ
သံလုံးဝမကြားရ။

ဆရာတော်ဘုရားက တရားဟောရင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မလုံတော့။ ထို့ကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ အိပ်ရာပြန်ဝင်ရသည်။ ဆရာတော်ဘယ်သူတွေကိုများ ၊ တရားဟောနေပါလိမ့်။ နာရီကြည့်တော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီ၊ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်တော့ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်ပြန်သည်။ မနက် (၄) နာရီခန့် ကပ္ပိယကြီး နိုးထပြီး အရုဏ်ဆွမ်းချက်တော့ စစ်သားပီ ပီ အသံဗလံများကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာကနိုးပြီး မျက်နှာသစ်၍ ကပ္ပိယကြီးအား ဝိုင်းကူလုပ်ပေးသည်။

“စောစောမထပါနဲ့ . . . ဒကာကြီး။ ဒါတွေဟာ ကျုပ် လုပ်နေကျပါ။ (၁၀) နှစ် (၁၀) မိုး တောင် ကျော်ပါပြီ”

“မအိပ်တော့ပါဘူး . . . ကပ္ပိယကြီး ကျွန်တော် အိပ်ရေးဝပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဒီကျောင်းအတွက် ဒကာ၊ ဒါယိကာမအရင်းတွေ မရှိဘူးလား။ ဒီမှာ ကရေပြဿနာ အတော်ကြီး တယ်။ ရေတွင်း ဒါမှ မဟုတ် အဝီစိတွင်းတူးကြဖို့ မဆော်ဩကြဘူးလား။ နေ့ကြီးရက်ကြီး၊ အလှူအတန်းလုပ်ရင် ခက်ရ ချည်ရဲ့ ။ ရန်ပယ်ချောင်းနဲ့ က အဝေးကြီး”

“ဒီလိုပဲ နေရတာပဲ . . . ဒကာကြီးရေ။ ဒီအနီးအနားမှာ တော့ မကြီးကန်ရွာက အနီးဆုံးပဲ။ အဲဒီက ကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်လို့ ရက်အားရင်တော့ ရေကုသိုလ် လုပ်ကြပါတယ်။ နန်းမြို့ရိုးအပြင် မှာ တော့ ကြိုးကြာကန်ရှိတယ်။ ဒီကျောင်းနဲ့ ဝေးပြီး ကားလမ်းဘေးက ကုက္ကိုခွရွာနဲ့ ပိုနီးတယ်။ မြို့ ရိုးအတွင်းမှာ တော့ အပြင်သောက်တော်ကန်၊ အင်းကြီးနဲ့ နန်းမြို့ရိုးအနီးမှာ ဘုရားငါးဆူ သောက် တော်ကန်တွေရှိပါတယ်။”

အတော်အလှမ်းဝေးပြီး မြို့ရိုးအပျက်အစီးတွေကြောင့် သွားလာရခဲ

က်တယ်။ မြွေပေါတယ်။ ဒါကြောင့် ရေကောင်းရေသန့်ပေါများ တဲ့ ရန်ပယ်ချောင်းကိုပဲ အားကိုးကြရတာများ ပါတယ်။ မြို့ဟောင်းက ဆားနယ်မြေ (ဖွတ်ချေးမြေ) ဆိုတော့ ရေဝေးတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ရေတွင်းအလှူရှင်တွေလာ ကြပါတယ်။ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ပေ (၁၀၀၀) ကျော်ထူးတာတောင် မရဘူး။ အောက်မှာ ကျောက်ဖျာခံနေတယ်ဆိုသလား။”

“တပည့်တော် အဝီစိတွင်းတူးပြီး လှူချင်ပါတယ်။ ကပွိယကြီး ပေဘယ်လောက်နက်နက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် လုပ်ချင်ပါတယ်”

“အင်း . . . အဲဒါတော့ ဆရာတော်ကို လျှောက်ပါ။ အလှူရှင်တွေ လာကြပါတယ်။ ဆရာ တော်က အကျိုးမဲ့မှာ စိုးလို့ လက်မခံဘူး။ ဒကာကြီးကတော့ ဆရာတော်မိန့်သလို ပဋ္ဌာန်းဆက်လူ ဟောင်းပဲ၊ ရချင်ရနိုင်ပါတယ်”

ထိုနေ့က မနက် (၅) နာရီတွင် ဆရာတော်အား ကျွန်တော်နှင့် ကပွိယကြီးတို့ အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ကြသည် ။ ဆရာတော်က သင့်တော်ရုံ ဘုဉ်းပေးပြီးသည် နှင့် အချို့ပွဲနှင့် ရေနွေးကြမ်းကို ဘုဉ်းပေး ရင်း . . .

“အောင်မောင်း . . . ညကကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ ။ ကဲ . . . မင်း လုပ်ချင်တာကို လျှောက်တော့”

ဆရာတော်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သိချင်သည် များကို မြင်နေသည့်အလား အပိတ်အဖွင့်စ ကားကို မိန့်သည် ။

“တင်ပျံဘုရား . . . တပည့်တော် ဒီနန်းတွင်းကျောင်းအတွက် ရေအခက်အခဲမရှိအောင် အဝီ စိတွင်းတူးပြီး လှူချင်ပါတယ် ဘုရား”

“သာဓုကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . စိတ်ဓာတ်မွန်မြတ်ပါပေတယ် ။ ရေအကျိုး (၁၀) ပါး ဆိုတာ မတောင်းဘဲနဲ့ ပြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဗိ

သန်းမြို့ဟောင်းက အင်မတန် နတ်ကြီးတယ်။ ပန် ထွာဘုရင်မက ဘုန်းကြီးအယောင်ဆောင်ပြီး သစ္စာဖောက်သူလျှို့ဝင်ဖျက်လို့ ဗိဿနိုးပြည်ကြီး ပျက်စီး ရတာဆိုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို အလွန်ရွံ့မုန်းတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ အစစ်အမှန်ဖြစ် ပြီး ငယ်နိုင်မို့လို့ လက်ခံတာ။ အဲ . . . အောင်မောင်း၊ မင်းကတော့ သူ့ရဲ့ အရင်းအချာပဲ၊ ပေးရင်ရမှာပေါ့။ အရင် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသုံးဦးကတော့ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်ကုန်ကြတယ်”

ကျွန်တော်က အကွက်ရတုန်း ဆရာတော်အား ဝင်လျှောက်သည် ။

“ဆရာတော်ဘုရား . . . တပည့်တော်နဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မ ဘယ်လိုပတ်သတ်ပါသလဲ ဘုရား”

“အေး . . . အဲဒီကိစ္စ ပြောချိန်မတန်သေးဘူး။ ဘုရင်မခွင့်ပြုမှ ဆရာတော်လည်း ပြောခွင့်ရမှာ ။ အောင်မောင်း . . . မင်း ဒီရောက်နေကြောင်း ဘုရင်မသိပါတယ်။ ပြောချိန်တန်တော့ မင်းကို သူမကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ပေးပြီး ပြောပြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက မင်းကို တရားထိုင်ခိုင်းနေ တာ”

“တင်ပဲ့ဘုရား . . . တပည့်တော် ကြိုးစားလုပ်ပါ့မယ်။ အဝီစိတွင်းကိစ္စ ခွင့်ပြုလို့ ဝမ်းသာ ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်က ခွင့်ရက်ရှည်မရတော့ ဒီကနေ့ ပြန်ပြီ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်ဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ကောင်းပေစွ . . . ကောင်းပေစွ . . . ဘုန်းကြီးလည်း ကူညီပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေ့က မနက်စာစားပြီး ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်ကန်တော့၍ ရန်ကုန်ပြန် သည် ။ ရေစုပ်စက်ဝယ်ရန် ပိုက်များ ဝယ်ရန်၊

ရေကန်ဆောက်ရန်အတွက် အုတ်၊ အင်္ဂတေ၊ သဲ၊ ကျောက်ဝယ်ရန် ကုန် ကျစရိတ်ကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်လာခဲ့သည် ။ အင်းစိန်ပြန်ရောက်ပြီး ချက်ချင်း တပ်ထဲ ပြန်သွားရသည် ။ ကျွန်တော်က ထောက်လှမ်းရေးတပ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးတင်ဦး၏ အနီးကပ် လုံခြုံရေးအရာရှိဖြစ်သည် ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်ကလေးတောင်မှ မနည်းခွင့်ပန်ပြီး ခရီးသွားရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့်မှာ လုံခြုံရေးအရာရှိဖြစ်သော်လည်း ဘာဘေးပန်း ဝင်ငွေမှ မရှိပါ။

ထိုနေ့ညက သတင်းပို့ပြီးတပ်တွင်းအနားရသော်လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ် သားတော်မောင်၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် အလုပ်လုပ်ရတော့သည် ။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်ဖြင့် တိုက်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဗိဿနိုးဆရာတော်ဘုရားထံ မသွား ဖြစ်တော့သော်လည်း တပည့်တပ်သားတစ်ယောက်အား KUBOTA -၅/ ၆ ကောင်အား ရေစုပ်စက်၊ ရေပိုက်နှင့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းရာ KUBOTA -၅/ ၆ ကောင်စက်ကို စက်မှု (၁) က အစိုးရဈေးနှုန်းဖြင့် ရနိုင်ကြောင်း၊ ပိုက်များကတော့ ပေ (၂၀) များ ဖြစ်၍ သယ်ယူရန်မလွယ်။ နီးစပ်ရာမြို့တွင် သာ ဝယ်ရန် အကြံပေးသည် ။

ကျွန်တော့်အကြံက ရေပန့်ဝယ်၍ စက်ကြီးဖြင့်တွဲကာ ရေစုပ်မည်။ ဒိုင်နမိုနှင့်တွဲကာ ဆရာတော်ကျောင်းအား မီးပေးမည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတပည့်ကိုပင် ရေပန့်နှင့် ဒိုင်နမိုရရန် ခိုင်းရပြန်သည် ။ ကျွန်တော်၏ စေတနာ အကျိုးပေးကြောင့် ထင်ပါရဲ့ အဆင်ပြေသည် ။ အစိုးရဈေးနှုန်းဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းစစ်မှန်ပြီး ဈေးနှုန်းသက်သာသည် ။ သို့သော် ကြားရက်တွင် ခွင့်မရပါ။ လာမည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ တွင် တော့ အဘအား ကြိုးစား

ခွင့်ပန်ကြည့်ရပေဦးမည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း အလှူကိစ္စဖြစ်သဖြင့် အဘက သောကြာနေ့ ညနေကတည်းက ခွင့်ပြု သဖြင့် ကျွန်တော် တပည့်များ နှင့်အတူ Hilux ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့သည် ။ ပြည်မြို့တွင် ညစာစားပြီး ညအိပ်ရန် ဖြစ်သော် လည်း တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ရေပိုက်များ ဝယ်ရန်၊ ရေတွင်းတူးဆရာ စုံစမ်းရန်ကိစ္စများ ရှိသဖြင့် ပြည်မြို့တွင် ညစာဝင်စားပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့ ရာ တောင်တွင်းကြီးသို့ ည(၉) နာရီခန့်တွင် ရောက်သည် ။ တည်းခိုအိမ် က မိတ်ဆွေက ရေပိုက်နှင့် တွင်းတူးဆရာ၊ ဘိလပ်မြေကိစ္စကို ညတွင်း ချင်း မေးမြန်းစုံစမ်းပေးသည် ။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၇) နာရီခန့်ကျွန်တော်တို့ BREAKFAST စားနေကြစဉ် တွင်းတူးဆရာ ရောက်လာသည် ။ မရှေးမနှောင်း ရေပိုက် များ ရောင်းသည့် ဆိုင်က ဆိုင်ရှင်တရုတ်သူဌေးလည်း ကားဖြင့် ရောက် လာသဖြင့် လိုအပ်သော ပလတ်စတစ်ပိုက်များ အရွယ်အစားနှင့် အရှည် ကိုတွက်ကြရာ ပိုက်ဆိုင်ရှင်က ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းအတွက် ဖြစ် သဖြင့် လိုအပ်သောပိုက်များအားအကုန်လှူမည်ဟု အဆိုပြုလာသည် ။

ရေတွင်းတူးဆရာကလည်း အလုပ်သမားငှားရမည်ဖြစ်ပြီး ထမင်းစ ရိတ်၊ အထွေထွေ ကုန်ကျ စရိတ်များ ရှိသဖြင့် လက်ခမယူလိုသော်လည်း လျှော့၍ ယူမည်ဟု ဆိုလာသည် ။ တည်းခို အိမ်မှ မိတ်ဆွေကလည်း ပစ္စည်းနှင့်အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ထုံးများ တင်ရ န် ချက်ပလက်လော်လီကားကြီးနှင့် အလုပ်သမားများ လုပ်အားပေးမည် ဟု ဆိုလာပြန်သည် ။

အုတ်သဲကျောက်များအား တောင်တွင်းကြီးမှ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ သယ်ယူရန် အလှမ်း ဝေးသည် ။ ဘိလပ်မြေနှင့် ထုံးသာ

တောင်တွင်းကြီးမှ ဝယ်ယူပြီး အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်အား ကျောင်းအနီး ကုက္ကိုခွရွာမှ ဝယ်ရန် အကြံပေးကြသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ ။ ထိုမနက် ဌိပင် ထုံးနှင့် ဘိလပ်မြေ ဝယ်ယူရာ ဆရာတော်ကျောင်းအတွက်မှန်းသိသည် နှင့် ပိုက်ဆံပေး၍ မရတော့။ လှူကြသည်။ ။ ဆရာ တော့်ဘုန်းကံ အလွန်ကြီးပါသည်။ ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ တောင်တွင်းကြီးက ထွက်လာတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ အလှူရှင်လည်း ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကားနှင့် ချက်ပလက်ကားကြီးအပါအဝင် စေတနာရှင်ကားများ လည်း (၂) စီးလာသဖြင့် ကား (၄) စီးဖြစ်သွားသည်။ ။ ချက်ပလက်ကားကြီးပေါ်၌ လည်း ရေပိုက်များ တွင်းတူးပစ္စည်းများ၊ အလုပ်သမားများ နှင့် အပြည့်။ ကားယာဉ်တန်းကြီးတစ်တန်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် အလှူအတန်းက ရက်ရောကြပါသည်။ ။ ထိုနေ့က ဆရာ တော်ကျောင်းသို့ မနက် (၉) နာရီကျော်ခန့်ရောက်ရာ အချိန်နည်းနေသဖြင့် ဆရာတော်အား ဖုတ်ပူမီး တိုက်လျှောက်ထားရသည်။ ။ ဆရာတော်က အဝီစိတွင်းတူးရမည့်နေရာကို အသေအချာပြပေးသည်။ ။ တွင်းတူးသမားများက အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်ကြသလို အစားအသောက် လှူဒါန်းသည့် အဖွဲ့က လည်း အသင့်ပါသည့်ပစ္စည်းများ ဖြင့် ချက်ပြုတ်ကြတော့သည်။ ။

အုတ်ရေကန်နှင့် ဆရာတော်၏ ကုဋီအိမ်သာ၊ ကျောင်းလာရောက်ကြသူများ အတွက် နှစ်ခန်း တွဲအိမ်သာတစ်လုံး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန်ပါ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားရာ အုတ်ချပ်ရေ (၁၀၀၀၀) ကျော်ကုန်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အနီးဆုံး ကုက္ကိုခွရွာသို့ အုတ်သွားဝယ်တော့ အုတ်လုပ်ငန်းရှင်က မရောင်း၊ လိုသ

မျှ လှူဒါန်းမည်ဟု ဆိုလာပြန်သည်။ ။ ထို့အတူ ရန်ပယ်ချောင်းထဲမှ သယ်ယူရောင်းချသော ကျောက်စရစ်နှင့်သဲကိုလည်း လုပ်ငန်းရှင်က မရောင်းပါ။ လှူဒါန်းပြန်ပါသည်။ ။ အရင်းစစ်တော့ ကျွန်တော်စိုက်ရသည်မှာ KUBOTA ရေစုပ်စက်နှင့် မီးပေးရန် ဒိုင်နမို၊ အလုပ်သမားခ လောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ဆောက်လုပ်မည့် အစီအစဉ်များအား လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်က ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား မေးထိုး၍ “ကဲ . . . ဘယ်နှယ့်ရှိစ” ဟူသော သဘောဖြင့် ပြုံး ပြနေသည်။ ။

“အောင်မောင်း . . . မင်းဘုန်းကံက တယ်ကြီးပါလား။ ရေရဖို့ တော့ အရေးကြီးတယ်နော်။ ရေမရရင်တော့ အဖျားရှူးပြီ”

“မှန်ပါ့ . . . တပည့်တော် သစ္စာဆိုပြီး တူးမှာ ပါဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ငါ့တပည့် စစ်သားကြီးလုံးလုံး လူဖြစ်မရှုံးအောင်တော့ ကြိုးစားပေါ့။ ဘုန်းကြီးလည်း မေတ္တာရပ်ခံပေးပါမယ်။ အောင်မောင်း မင်းက အလှူအတန်းလုပ်တာတောင် အသိုင်းနဲ့ အဝိုင်းနဲ့ အတော်အခြွေအရံများ တဲ့ ကောင်။ စိတ်ရှိတိုင်း လှူဒါန်းပေါက်ရောက်နိုင်ပါစေ။ အောင်မြင်အထမြောက်ပါစေ။ ဗိဿနိုးဧကရီလည်း ကူညီမစပါစေ . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . .”

ကျွန်တော် တောစောင့်၊ တောင်စောင့်၊ မြို့စောင့်နတ်များအား မေတ္တာပို့ အမျှဝေခွင့်တောင်းပြီး ပန်ထွာဘုရင်မအား အဓိကာထား၍ မေတ္တာပို့ တိုင်တည်ခွင့်တောင်းသည်။ ။ ကျွန်တော် ဗိဿနိုးမြို့က လူဟောင်းတကယ်မှန်ပါက ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းအတွက် အနက်ပေ နည်းနည်းဖြင့် ရေသန့်ရေကောင်းရပါစေဟု လည်း တိုင်တည်သစ္စာပြုပါသည်။ ။

ရေတွင်းစတူးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စတူးပေးသည်။ ။ ရပ်ရွာနီးစပ်ရာ မကြီးကန်နှင့် ကုက္ကိခွရွာများက ကလေးများက လာကြည့်ကြရင်း လိုအပ်သောရေကို ခပ်ပေးကြသည်။ ။ ကုက္ကိခွရွာသားများကလည်း ရေစည်လှည်းတိုက်ပေးကြသဖြင့် အဝီစိတွင်းရေမထွက်ခင်ကတည်းက ဆရာ တော်ကျောင်းအတွင်း ရေအလျှံပယ်ဖြစ်နေသည်။ ။

ရွာမှ လုပ်အားပေး ပန်းရန်ဆရာများ လည်း ရောက်လာကြသဖြင့် အုတ်ရေကန်ကြီးနှင့် ကုဋီ အိမ်သာများကို ဖောင်ဒေးရှင်းချ၍ တက်ညီလက်ညီ ဆောက်လုပ်ကြသည်။ ။ အုတ်နှင့်သဲကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောက် လာပြီး သဲသယ်၊ အုတ်သယ်ကလေးများကြောင့် ကျောင်းအဝင်းအတွင်း စည်းကားလှသည်။ ။ ဪ . . . သည့်နေ့ စနေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်ပေကိုး။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ထမင်းစားနားတော့ ရေကန်ကြီးနှင့် အိမ်သာများ ဖောင်ဒေးရှင်း ပြီးပေပြီ။ အဝီစိတွင်းကတော့ ပေ (၅၀) ကျော် ကျသွားပေပြီ။ သဲကြောရေအောင်းလွှာကိုပင် မမြင်ရသေး။ ရေအတော်ဝေးမည့် သဘောပင်။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးတော့ ဆက်တူးကြသည်။ ။ ရေကန်နှင့် အိမ်သာများ ၊ ဆောက်သူတို့ ကလည်း ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ။ အမှန်က ဖောင်းဒေးရှင်းချပြီး နောက်တစ်ရက် ဘိလပ်မြေ သရိုးခြောက်မှ ဆက်တက်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်၏ အမိန့်အရ ဆက်တတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သောရာသီ၊ ဒေသမို့လားမသိ။ ဘိလပ်မြေသရိုးများက ခြောက်လွယ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်သို့ ဆက်တတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဆရာတော်ကလည်း အလွတ်မ

ပေး။ (၂) နာရီခြား တစ်ခါလောက် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းဆင်းကြည့်ပြီး လိုအပ်သည် များကို မိန့်ကြားနေသည် ။

ညနေ (၃) နာရီခန့်တွင် အဝီစိပိုက်မှာ အနက်ပေ ၂၀၀ ခန့်ရှိသွားသည် ။ သဲဝါကြောသို့ ရောက်ပြီ။ အစိုဓာတ်ရပြီဟု တွင်းဆရာက ပြောသည် ။ ကျွန်တော်က ဆက်တူးရန် ပြောသဖြင့် တွင်းသမားများက ဆက်တူးကြသည် ။ ညနေ (၄) နာရီ ပေ (၂၁၀) အရောက်တွင် တွင်းသမားများ ထအော်ပြီး ကကြခုန်ကြတော့သည် ။

“အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ . . . ရေသန့်ခိုအောင်းတဲ့ သဲဖြူလွှာကို ရောက်ပြီ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးမီ ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာပြီး သဲနမူနာကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည် ။

“အိမ်း . . . ရလောက်ပြီ ပိုက်ချပြီး စက်နဲ့ မှုတ်စမ်း”

လေပိုက်ချပြီး KUBOTA စက်ကြီးဖြင့် မှုတ်တင်တော့ ရေများ အလုံးအရင်းဖြင့် တဝုန်းဝုန်း လျှံထွက်လာပါသည် ။

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် “အောင်ပြီ” ဟု အော်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလိုက် အော်ကြသည် မှာ ဝက်ဝက်ကွဲ။

“အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ”

ရေကြည်လိုက်လာ၍ သောက်ကြည့်တော့ တကယ့်ရေသန့်စစ်စစ်၊ အရောင်မရှိ၊ အနံ့မရှိ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလိုက်သည် မှာ ပြောဖွယ်မရှိ။

“ကဲ . . . အောင်မောင်း။ လာစမ်း။ အုတ်ရေကန်ကို အတွင်းအပြင် ထုံးသုတ်၊ မြန်မြန်လုပ်”

ရေပုံများ ဖြင့် ထုံးရည်ဖျော်ပြီး ကျွန်တော်က ခြေလက်ဆေးကြော၍ အုတ်ကန်ထဲဝင် ထုံး သုတ်သည်။ တပည့်မောင်ဝင်းနိုင်တို့ အဖွဲ့က အပြင်က သုတ်သည်။ ညီမညီ ဆရာတော်လာကြည့်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ထူထူသုတ်ခိုင်းသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာ၍ ထုံးခြောက်တော့ ဆရာတော်က . . .

“အောင်မောင်း . . . အုတ်ရေကန်အတွင်း ရေမောင်းသွင်းစမ်း”

“ဆရာတော်ဘုရား ထုံးက သွေ့ရုံတင်၊ အုတ်ကန်ဘိလပ်မြေသရိုးက မခြောက်သေးပါဘူး ဘုရား။ ရေမောင်းသွင်းလိုက်ရင် ရေအားနဲ့ အုတ်ကန်ကြီး ပြိုကျသွားမှာ ပါဘုရား”

“အောင်မောင်း . . . အဲဒါ မင်းပူစရာမလိုဘူး။ ငါပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ”

တပည့်ရင်း ဒကာရင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ဆရာတစ်ဆူလို လေးစားယုံကြည်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် အထွန့်မတက်ရဲတော့။ ပြိုကျသွားလျှင်လည်း နောက်တစ်နေ့ ပြန်ပြင်ရုံသာ ရှိတော့ သည်။ ထို့ကြောင့် KUBOTA စက်ကြီးဖြင့် တဝေါဝေါ မောင်းသွင်းလိုက်တော့သည်။ အုတ်ကန်ရေ ပြည့်သည် အထိ ရေမယို၊ အုတ်ကန်မပြို။

နေ့ချင်းပြီး အုတ်ကန်ကို နေ့ချင်းရေဖြည့်ခိုင်းပြီး ရေလုံသည် မှာ ဤတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးကြုံဖူးပါသည်။ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်။ အုတ်ရေကန်ဆိုသည် မှာ ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ရက်ချ။ နောက်တစ်နေ့တစ်ရစ်ချင်း ဆက်ဆောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင် အချောကိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ရေ စမ်းထည့်ပြီး ကျင့်ပေးရသည်။ ယခုတော့ တစ်နေ့တည်း ဆောက်ခိုင်းပြီး တစ်နေ့တည်း ရေထည့်၍ ရေလုံသည် မှာ အံ့ဩဘနန်း။ ဆရာတော်၏ ဘုန်းတန်ခိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရေကန်ရေပြည့်တော့ ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်က ဆင်း လာပြီး ရေချိုးသည်။ ပြီးသည် နှင့် . .

“ကဲ . . . အားလုံး အလုပ်သိမ်းပြီးရင် ရေတစ်ဝချိုးကြ၊ မင်းတို့ ရန်ပယ်ချောင်းမှာ ရေသွား ချိုးစရာ ခပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

ထိုညက ကျွန်တော့်ရေ အလှူအောင်မြင်၍ အလုပ်သမားများအား အသားဟင်းလျာအမျိုး မျိုးဖြင့် ကျွေးချင်လှသော်လည်း ဗိဿနိုးနန်းတွင်း သက်သတ်လွတ်နယ်မြေဖြစ်သဖြင့် သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟင်းသာ။

ကျွန်တော် ကပ္ပိယကြီးအား မေးကြည့်သည်။

“အဘ . . . ဆရာတော်က တစ်သက်လုံး သက်သတ်လွတ်စားတာလား”

“အင်း . . . ဒီနန်းတွင်းကျောင်းထဲမှာ ပဲ သက်သတ်လွတ်စားတာ။ တခြားအပြင်က ဆွမ်းစား ဖိတ်လို့ သွားရင်တော့ လှူဒါန်းသမျှ မရှောင်ပါဘူး။ အကုန် ဘုဉ်းပေးပါတယ်”

ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်း ဆရာတော်နှင့် ပန်ထွာဘုရင်မတို့ သူ့စည်းကိုယ့်စည်း ထားကြ ဟန်တူပါသည်။ မြို့ဟောင်းအတွင်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟူ၍ ဆရာတော်ကျောင်းတစ်ကျောင်း သာရှိသည်။ အခြားဘုန်းကြီးများ လာရောက်သီတင်းသုံးဖူးသော်လည်း တစ်ညအိပ်နှင့် ပြန်ပြေးကြ ကြောင်း ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေသီးက ပြောပြသည် နှင့် သိရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် စောစောထကြ၍ ထမင်းကြော်၊ လက်ဖက်ရည်ချိုတို့ စားသောက် ကြပြီး၊ ဆောက်လက်စ ဆရာတော်၏ ကုဋီန

င့်ဧည့်သည် များ အတွက် အိမ်သာ (၂) လုံးတွဲ၊ SERVI-CE ကန်တို ကို လူ အားမြိုင်မြိုင်ဖြင့် အပြိုင်လုပ်ကြရာ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်နီးတွင် ပြီးစီးသည်။ ။

ဆရာတော်ကျောင်းအား ကျောင်းသစ်ပြန်ဆောက်ရန်နှင့် ရေစင်ကြီးလုပ်ရန် ကိစ္စတို့ အား ကျွန်တော် လှူဒါန်းချင်ပါသော်လည်း ငွေအင်အား မရှိပါ။ နေ့လယ်ဆွမ်းစားချိန်တွင် ဆရာတော်က ကျွန်တော်တို့ အား (၅) ပါး သီလပေး၍ ရေအကျိုး (၁၀) ပါးကို ရှင်းလင်းပြီး ပုံဝတ္ထုနှိုင်း၍ တရား ဟောသည်။ ။ ပြီးနောက် ရေစက်ချ၍ အမျှဝေစေသည်။ ။

ပြီးနောက် နေ့လယ်စာ တပျော်တပါးစားကြသည်။ ။ ဆွမ်းအလှူရှင်ကလည်း မညည်းမညူ သက်သတ်လွတ်ဟင်းဖြစ်သော်လည်း ဖွယ်ဖွယ် ရာရာချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ။ ကျောင်းအတွက် ပြုဖွယ် ရာများ ရှိသေးသော်လည်း နောင်အလှူရှင်များ ပေါ်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် ရသမျှအလှူဖြင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ရန် နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။ ။ ထမင်းစားပြီးသည် နှင့် အလုပ်သမားများအား ကျွန်တော်လုပ် အားခများ ရှင်းပေးရသည်။ ။ ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် ဌာနေပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ။ ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်၍ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရာ ဆရာတော်က ...

“အောင်မောင်း . . . မင်း ယောက်ျားကောင်းပဲ။ ဘဝအဆက်ဆက် စစ်သားလုပ်ခဲ့တာ အလှည့်ကျရင်လည်း မနွဲ့တမ်းခံပေတော့။ မင်းနောက်ကွယ်မှာ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးရှိတယ် မှတ်ထား။ သမထနဲ့ ဝိပဿနာက မ္ဗဋ္ဌာန်းတရားကိုတော့ ကြိုးစားပြီး ထိုင်ပါ။ မင်းမှာ အချိန်ပိုတွေ ရလာမှာ ပါ”

“တင်ပဲ့ဘုရား . . . တပည့်တော်ကြိုးစားမှာ ပါ။ နောက်တစ်ပတ်ခွင့်

ရရင် တပည့်တော်တို့ လာခဲ့ပြီး လိုအပ်တာတွေ လှူဒါန်းပါ့မယ်ဘုရား”

“အိမ်း... အိမ်း... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

“အောင်မောင်း . . . မင်းအတော်နဲ့ မလာနိုင်သေးပါဘူး။
ဘုန်းကြီးမှာ တာတွေကို မမေ့နဲ့ ။ အသိနဲ့ သတိကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်၊
စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး တရားထိုင်ပါ။ သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာ ထားပါ”

ထိုအချိန်မှာ ဆရာတော်မိန့်သည် ကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ပါ။
ရေအလှူ အောင်မြင်ခြင်း အတွက် ရင်ထဲ၌ ပီတိဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့်
ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်။ ရန်ကုန် - အင်းစိန်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်
စောစောတွင် အလုပ်ပြန်ဝင်ရသည် ။ ထိုရက်များ အတွင်း ကျွန်တော်
တို့ အဘ မျက်နှာမသာယာ၊ မရွှင်လန်း၊ ကျွန်တော်တို့ အားလည်း
ဖွင့်မပြော။ ပုံမှန်တာဝန်ကျေအောင်တော့ အလုပ်လုပ်နေသည် ။
တက်ကြွခြင်းတော့ မရှိ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုများ အဖမ်းခံရသည် ။ အ
ဘကို အင်းစိန်ထောင်သို့ ဝန်ကြီးဦးဘိုနီနှင့်အတူ ပို့ပြီး ကျွန်တော်တို့ အ
ရာရှိငယ်များအား ရေကြည်အိုင်စစ်အချုပ်ထောင်တွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်
ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ခံရတော့သည် ။ စစ်သားအချင်းချင်း အနှိပ်
အစက်၊ အထု အထောင်းခံရသည် ။ အစာဖြတ်သည် ။ ရေဖြတ်သည် ။
ရက်ပေါင်းများစွာ၊ မအိပ်ရ။ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ စစ်မေးရာ စစ်မေးသော
အဖွဲ့များ သာ ပြောင်းသွားသည် ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်မေးခံရသူများက မ
ပြောင်း။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလစ်၍ မေ့မြောသွားတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် ဆရာတော်မိန့်မှာ သည့်အတိုင်း အသိနှင့်သတိကို ကပ်ရန်
ကြိုးစားရသည် ။

ဆရာတော်ဘုရားက ကြိုတင်သိမြင်၍ မိန့်မှာ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခု

မှ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ရတော့သည်။ “မင်းခစား ကမ်းနားသစ်ပင်” ဟူသော စကားအတိုင်း “ထောက်လှမ်း ရေးပီ ပီ” “တူဖြစ်တုန်းက နံ၊ ပေ ဖြစ်တော့လည်း ခံ” ရုံအပြင် အခြားမရှိ၊ တစ်ပတ်ကြာတော့ ကျွန်တော် တို့ အား နှိပ်စက်စစ်မေးခြင်းရပ်၍ အလုံတိုက်ထဲထည့်ထားသည်။ ။ တိုက်က လုံသည် မှာ အသက်ရှူ၍ ပင် မဝချင်။ တစ်ခါတစ်ခါမှ ထုတ်စစ်သည်။ ။ ခပ်ညံ့ညံ့ အစားအစာနှင့် ရေတော့ပေးသည်။ ။ မသဒ္ဓါရေစာ ထမင်းကိုပင် အဝမကျွေး။ ထမင်းက ကော်လိုချွဲနေသည်။ ။ ဟင်းက တော့ ကုလားပဲဟင်းရည် ကျဲ ကျဲ ဒါမှ မဟုတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် တစ်မျိုး အသားမပါ၊ ဆားငါးပိ မပါအဖြူထည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာတော်မိန့်မှာ သည့်အတိုင်း သမထ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ရတော့သည်။ ။ ပထမအပတ်တွင် အဆင်မပြေ၊ နှိပ်စက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများ ဆေး မထည့်ရ၍ ကိုက်သည်။ ။ တစ်စစ်စစ်နာသည်။ ။ အလုံခန်းကလည်း ရေအောက်တွင် ဆောက်ထားသလား မသိ။ လွန်စွာ အေးစိမ့်ပြီး ရေနံ့ရနေသည်။ ။

သမံတလင်းပေါ်၌ ခင်းထားသည့် သစ်ပြားပေါ်တွင် နှီးကြောဖြာကြမ်းခင်းထားသည် က အိပ် စရာနေရာ၊ ထိုင်စရာနေရာ၊ စောင်မရှိ၊ ခေါင်းအုံးမရှိ၊ အဝတ်လဲရန်လည်း အပိုမရှိ၊ ရေလည်း မချိုးရ သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး၊ တစ်ခန်းလုံး နံစော်နေသည်။ ။ လူသံသူသံလည်း မကြားရ၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကားသံ၊ ရထားသံ ကြားရသည်။ ။

ထိုအခါမှ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားကို သဘောပေါက်ပြီး တရားကျတော့သည်။ ။ တရားရ သည် မဟုတ်သေး။ လူ့ဘဝဆိုသည် မှ ဤသို့ပါတကား၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတရားကို မရသေးသမျှ ဒုက္ခ ခံရပေဦးမည်။ လောကဓံတရား (၈) ပါးဖြင့် ကြံကြံခံရမည်ဖြစ်သည်။ ။

ချမ်းသာခြင်းလည်း အမြဲမရှိ။ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းလည်း အမြဲမရှိနိုင်ပါ။ အနတ္တဟူသည် မိမိကိုယ်ပင် မိမိမပိုင်ဆိုင်ပါ။ ဒုက္ခခံပြီးလျှင် သုခ ခံစားရန်လည်း လာပေလိမ့်မည်။ ဘုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်ဆို မဟုတ်ပါလား။

တစ်လခန့် လေ့ကျင့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိလာသည် ။ စစ်ဆေးရန်လာမခေါ်သမျှ ကျွန်တော် တရားထိုင်နေသည် ။ ဝင်လေထွက်လေကို ရှုမှတ်ရင်း အသက်ရှူမှန်လာတော့ ပြေးလွှား ပြီးပူပင်သောကများ ဖြင့် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော စိတ်က တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာတော့ ချည်တိုင် တွင် မြဲပြီး အေးချမ်းလှသည် ။ ဘာသောက၊ ဘာအပူအပင်မျှမရှိတော့။

တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လေထဲသို့ မြောက်တတ်နေကြောင်း သတိထားမိသည် ။ မှီတိထားသော မျက်စိမှာ လည်း အလင်းရောင် အဖြူတန်းကြီး ထိုးထွက် လာပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြည့်ရ သလို ပြန်မြင်လာသည်က ဘုရင်မ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်ချေသည် ။ သျှိုဝကိုယ်တော်ဟု အမည်တွင် သည် ။

ဘုရင်မ၏ ယုံကြည်အားထားသော တပ်မှူးသျှိုဝကိုယ်တော်၊ ကိုယ်ရံတော်၊ သက်တော်စောင့် ဘုရင်မ၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းခံရသူ၊ လူယုံ “ချစ်သူ” လည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဆင့် နှင့် ဘုရင်မ၊ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းဘက်၍ မရသဖြင့် တိတ်တခိုးချစ်သူထက် မပိုခဲ့ပါ။ ထိုအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်ထားကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုအချက်ကို နန်းတွင်း၌ပင် လူတကာမသိပါ။ ဘုရင်မက တရားစီရင်ရာတွင် လွန်စွာပြတ်သားသည် ။ အမှုမှန်ပါက အညှာအတာကင်း သည် ။ တိုင်းပြည်ဖျက်ဆီးရန် ကြံသူမှန်သမျှ ရန်သူ။ အမိန့်က သ

တစ်စေ၊ ကျွန်တော်ပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ ရသော လူပေါင်းက မနည်းတော့။ ဘုရင်မက မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကျားကျားလျားလျားရှိ သည် ။ အရပ်က (၇) ပေကျော်၊ လွန်စွာ ခန့်ညားပြီး ချောမောလှပသည် ။

ထိုအချိန်က သရေခေတ္တရာပြည့်ရှင်ဘုရင် ဒုတ္တဘောင်က တိုင်းနယ်၊ ပြည်နယ်ချဲ့ထွင်နေချိန်။ ဘုန်းတန်ခိုး အလွန်တောက်ပနေချိန်ဖြစ်သည် ။ ဗိဿနိုးသို့လည်း သံတမန်စေလွှတ်၍ လက်အောက်ခံလျှင် မိဖုရားမြှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားလာသည် ။ ဘုရင်မကလည်း ဒုတ္တဘောင် မင်းအား လွန်စွာခါးသီးမုန်းတီးနေသလို ကျွန်တော်ကလည်း ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်ဖြစ်ပြီး ဒုတ္တဘောင်းမင်းအား မည်သို့ပင် အင်အားရှိပါစေ သူပုန်သူလျှို့လုပ်၍ သွားရောက်သတ်ဖြတ်ရန် ဘုရန်မ အား အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ထားမိသော်လည်း ဘုရင်မက ခွင့်မပြု၊ သူ့လက်ဖြင့်သာ လက်စားချေ မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ငြင်း၍ ပယ်ချသည် ။

သိကြားမင်းပေးထားသော အတုလစည်တော်ကြီး (၃) ချက်တီးလျှင် ရန်ပယ်ချောင်းရေလျှံ သဖြင့် ရန်သူများ ရယ်ပယ်ချောင်းအတွင်း မျောပါသွားတတ်သဖြင့် အပြင်မြို့ရိုးအခြေကိုမျှ မကပ်နိုင် ပါ။ သို့သော် စစ်ရေးသဘောတရားအရ “သူလျှံ” ဝင်၍ အတွင်းက သစ္စာဖောက်လျှင် ပြည်ပျက်နိုင် ကြောင်း ကျွန်တော်က ဘုရင်မအား မကြာခဏ သတိပေးနေရသည် ။ ဘုရင်မက မိန်းမသားပီပီ တစ် ခါတစ်ရံ အလွန်သနားတတ်ပြီး လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ်၌ ယုံလွယ်တတ်သည် ။

ကျွန်တော် တရားထိုင်လျှင် မြင်လာသည် က ထိုအဆင့်ထိသာ ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ ရပ် သွားသည် ။ အိပ်ပျော်၍ အိပ်မက်မြင်မက်လျှင်လည်း ထိုအဆင့်ထိသာ။ ပိုမက်၍ မရပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နှင့် ဗိ

သန်းဘုရင်မ ဆက်နွယ်မှုကိုတော့ အတော်အတန် သဘောပေါက်နား
လည်ရချေပြီ။ ဤအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သော တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိ
န်ချိန်တွင် ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းသမိုင်းအား လေ့လာ၍ ဆရာတော်အား
မေးလျှောက်ပြီး အဖြေရှာရပေမည်။

တစ်လကျော် နှစ်လအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ အား လွှတ်သည် ။ ခံဝန်
ချက်လည်း ထိုးရသည် ။ လွှတ်စဉ် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။ ကျွန်တော့်ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဝန်ကြီးကိုတော့ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ် အသီး
သီးချလိုက်သည် ။

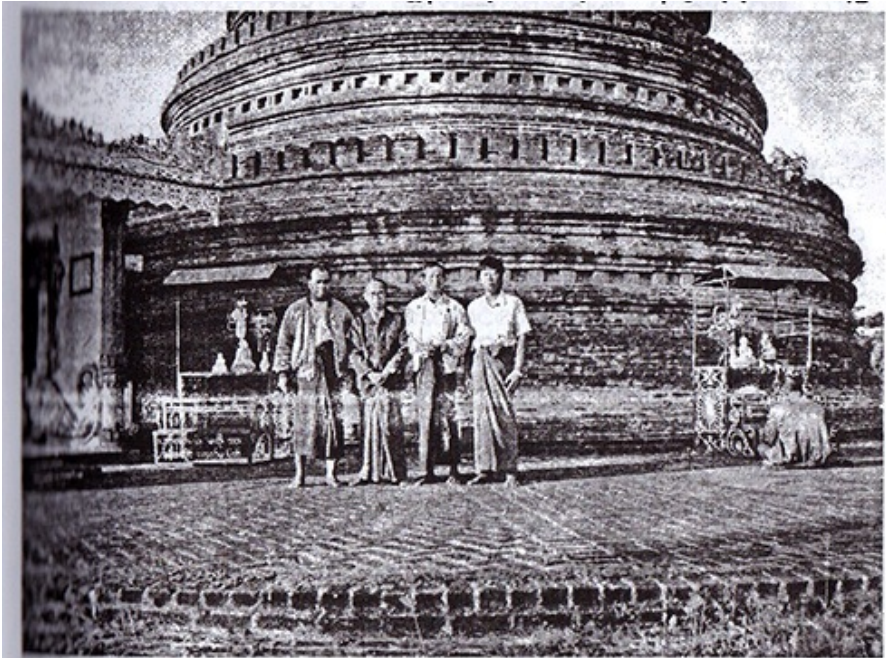
ကျွန်တော်တို့ အား စစ်တပ်မှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည် ။ ကျွန်တော် အလုပ် ဖြုတ်ခံရသဖြင့် ဝမ်းမနည်းပါ။ ကျွန်တော့်ဘ
ဝလွတ်လပ်သွားချေပြီ။ မိသားစု စက္ကူလုပ်ငန်းနှင့် တွင် ခုံရုံသဖြင့် လက်
တွေ့ကျွမ်းကျင်သော ကျောင်းဆင်းကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းစာရှာဖွေရန်
မခဲယဉ်းပါ။ လက်တွေ့ဘဝ၌ လည်း စစ်တပ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း မိ
သားစု ဝမ်းရေးအတွက် ရှာဖွေနေရပါသေး သည် ။

အရုံးထဲက အမြတ်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကိုယ်ဖိရင်မိ လုပ်ကိုင်နိုင်
သဖြင့် စက္ကူစက်လုပ် ငန်းဝင်ငွေ ကောင်းလာသည် ။ ဝန်ထမ်းယူနီဖော
င်းဝတ်ဘဝနှင့် တခြားစီ၊ အလွန်လွတ်လပ်သည် ။ သို့ သော် ကျွန်တော့်
အား (၆) လတိတိ အကျယ်ချုပ်နှင့်ထားကြောင်း နောက်မှ သိရသည် ။
ကျွန်တော်ကလည်း မိသားစုကိစ္စဖြင့် ခရီးဝေး မထွက်ဖြစ်တော့မသိပါ။
စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း နောက်မှ သိရ သည် ။

(၆) လပြည့်တော့ ဆရာတော်ခေါ်ကြောင်း လူကြုံဖြင့်
အကြောင်းကြားလာသည် ။ မကွေးမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အကြောင်း
အကြားခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းအား ညီဖြစ်သူအား လွှဲ အပ်

၍ ဆရာတော်အတွက် သင်္ကန်းနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဝယ်ကာ Hilux ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ တပည့်လက်သားစုံလင်စွာဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ ပါတော့သည်။ ။

ယနေ့ ခရီးထွက်ရသည် မှာ စစ်တပ်တာဝန်မရှိတော့၍ လွန်စွာစိတ် ပေါ့ပါးနေသည်။ ။ ကျွန် တော်၏ ယခင်ဘဝများကို ဆရာတော်အား မေး လျှောက်ရန်လည်း စိတ်အားသန်နေမိသည်။ ။ အချိန်ရ သဖြင့် ညနေစော င်းတွင် ပြည်မြို့သို့ရောက်ရာ အတန်တန် ဖိတ်ခေါ်နေသော မိတ်ဆွေကြီး ဦးမြင့်အောင်တို့ မိသားစုက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေရာပေး ရင်း . . .

ပြည်မြို့သို့ မကြာခဏ အလည်ခေါ်သော
ထောင်ပိုင်ကြီး (ငိုမိ) ဦးမြင့်အောင် (ဝဲ-အစွန်)နှင့်အတူ

“ကိုအောင်မောင်း . . . ခင်ဗျားဗျာ ပြည်မြို့ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်တော့ ဝင်မလာဘူး။ အခုမှ ဘယ်က မျက်စိလည်လာတာလဲ”

“အင်း . . . အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အခုမှ အားလပ်ခွင့်ရသွားတာ။ စစ်တပ်က အနားယူလိုက်ပြီလေ။ ခင်ဗျား သတင်းစာ မဖတ်ဘူးလား။”

“အလုပ်များ လွန်းလို့ သတင်းစာကိုတောင် မဖတ်ဖြစ်ပေါင်ဗျာ၊ နားလည်း မထောင်ဖြစ်ဘူး။ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ လုံးလည်း ရိုက်နေတာ။ ဒါနဲ့ ကိုအောင်အောင်းက ဘာကြောင့် စစ်တပ်က ထွက်ရတာလဲ”

“အဲဗျာ . . . တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်နေတာ မသိဘူးလား။ ထောက်လှမ်းရေး ဦးတင်ဦးနဲ့ ဝန်ကြီးဦးဘိုနီတို့ အဖမ်းခံရတာ မသိဘူးလား။”

“အင်း . . . အဲဒါတော့ ကြားသိတယ်။ ကိုအောင်မောင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“အဲ . . . ကျွန်တော်က ထောက်လှမ်းရေးဗိုလ်ကြီးလေ။ ဆရာသမားများ အဖမ်းခံရတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း အချုပ်ခံရပြီး ပြုတ်တော့တာပေါ့။ တော်သေးတယ်။ ထောင်မကျလို့။ အခုတော့ လွတ်လပ်ရေးရသွားပြီပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်ပါလား။ အရင်က တောထဲတောင်ထဲ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး နေရတဲ့ ထောင်ပိုင်။ ဟော . . . အခုကြည့်ပါလား။ အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီး မော်တော် ဆိုင်ကယ်ကုမ္ပဏီ ထောင်ပြီး ဝယ်ရောင်းလုပ်တာ။ စီးပွားအရမ်းဖြစ်တာပဲ။ အခု ခင်ဗျားတို့ တည်းနေ တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးက သိန်းသုံးထောင်ကျော် အကုန်အကျခံပြီး ဆောက်ထားတာ။ ဟိုးရှေ့မှာ မြေကွက် ကျယ်ဝယ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်

တောင် ဖွင့်ထားသေးတယ်။ အရင်လို ခင်ဗျားတို့ လာရင် တခြားအ ပြင် ဆိုင်ကို သွားပြီး ဧည့်ခံစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီမှာ တင် ကြိုက်ရာစား၊ ကြိုက်ရာသောက်၊ သဘောရှိ ဧည့်ခံနိုင်ပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ အရင်အခေါက်တွေက စစ်တပ်တာဝန်ကြီးက ရှိတော့ မလွတ်လပ်ဘူးလေ။ အခုတော့ လွတ်လပ်ရေးရပါပြီဗျာ”

“ကောင်းဗျာ . . . ဒါနဲ့ ကိုအောင်မောင်းရေ . . . ခင်ဗျား ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းကို စိတ်ဝင်စား နေတယ်ဆို။ ဟိုတစ်ခါ ဖုန်းဆက်တုန်းက ပြောဖူးတယ်မှတ်လား။ အခု ကျွန်တော် အထောက်အထား တစ်ခုတွေ့ထားလို့ ခင်ဗျားကို ပြချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ။ သရေခေတ္တရာပြည့်ရှင် ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီးက သူချစ်ရတဲ့ မိဖုရား ပန်ထွာဘုရင်မအတွက် အလွမ်းပြေတည်ထားတဲ့ ဘုရား ဒီနားတင်ရှိသဗျ။ ဘွဲ့အ မည်က “မင်းပေါင်းစုတည်” ဘုရားတဲ့ ။ ကျောက်စာလည်း ရေးထိုးထားတယ်။ ဘုရားက ထူးဆန်းတယ်။ ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီတော်ကို ရွှေချမထားသလို ကိုယ်လုံးတော်ကို သရိုးလည်း ကိုင်မထား ဘူး။ ရှေးဟောင်းအုတ်တွေနဲ့ သပ်စီခုံးပုံစံတည်ထားတာ”

“ဒီကနဲ့ အတော်လှမ်းသလား . . . ဦးမြင့်အောင်”

“ဟိုဘက်တစ်လမ်း ရပ်ကွက်အစွန်မှာ ပါ။ မဝေးပါဘူး လမ်းလျှောက်သွားရန်တောင် နီးနီးကလေး”

“ကဲ . . . သွားဖူးကြစို့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝင်းထဲရောက်တော့ စေတီအနီး ဘုရားပရိဝုဏ်ထဲ၌ အပွင့်ဖြူဖြူ၊ အရွက် က ငွေရောင်တောက်နေသော မရိုးပင်များ တောထပြီး ပေါက်နေသည် ။ အစပ်စကြိုလမ်းအုတ်ကြား များမှ အပွင့်နီနီကလေးများ ပွင့်သော ပရနွှာဝါဆေးပင်ကလေးများကလည်း အလေ့ကျ

ပေါက်နေသည် အခြားမြက်ရိုင်း၊ တောပင်ရိုးများ မရှိ။

“ဦးမြင့်အောင် . . . ဒီအပင်တွေက စိုက်ထားတာလား။”

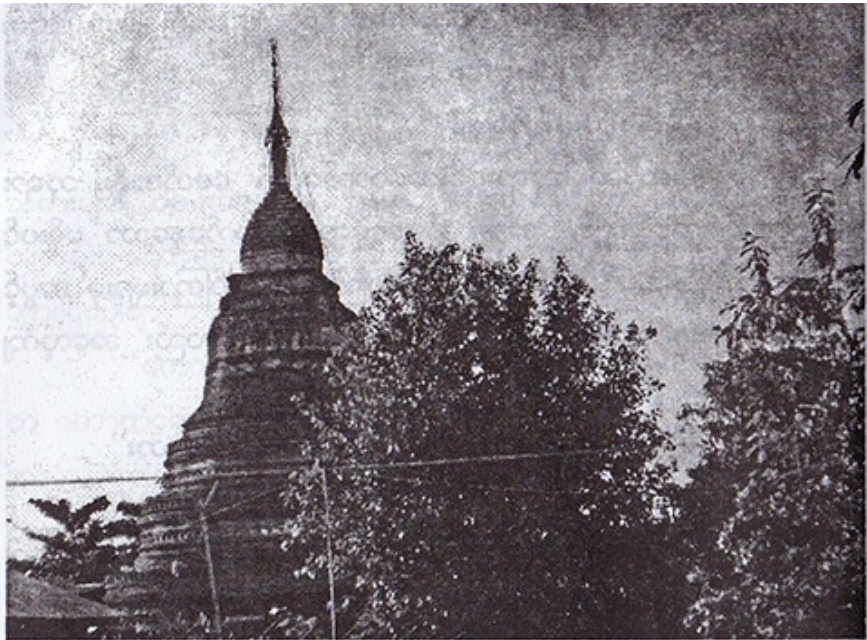
“မဟုတ်ပေါင်ဗျာ . . . အလေ့ကျပေါက်တာပါ။”

“အဲဒါ ဆေးဘက်ဝင်အပင်တွေဗျ။ အလွန်ရှားတယ်။ ပရနွီဝါအပင်တွေက မြေသန့်မှ ပေါက် တာ။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်က သမားတော် ဆရာခဲ၊ ဖော်စပ်ပေးတဲ့ ယောက်ျားအား ဆေးပင်ပေါ့။ မရိုးပင်တွေကတော့ နှာပိတ်နှာစေးရောဂါအတွက် အပင်ကထွက်တဲ့ အစေးဖြူဖြူကို ရှူတာရယ်၊ နှာခေါင်းကို လိမ်းပေးတာရယ်နဲ့ တင် ချက်ချင်းပျောက်တယ်။ နောက်ပြီး ယားနာလိမ်း ဆေးအဖြစ်လည်း သုံလို့ ရတယ်။ အခြားဆေးဘက်အသုံးတွေရှိပေမဲ့ ကျွန်တော် မသိသေးတာတွေရှိ သေးတယ်။”

“ဪ . . . ဆေးပင်တွေကိုး။ ဒါပေမဲ့ နောက်အပတ်ထဲမှာ ဘုရားဝင်းသန့်ရှင်းရေးအတွက် ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ လူတောင်ငှားပြီးပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးကြသည် ။ ဘုရားက မုခ်ဝတစ်ဖက်တည်း၊ တံတိုင်းဝင်ပေါက်ကတော့ နှစ်ပေါက်ရှိသည် ။ ရင်ပြင်တော်ပတ်လည်အား အုတ်များ ခင်းထားသည် ။

ဘုရားတံတိုင်းအပြင်ဘက်အဝင်၌ ကျောက်စာတိုင်တစ်ခု ရေးထိုးထားသည် ။ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာတိုင်တော့မဟုတ်။ နှောင်းပိုင်းမှ ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျောက်ဖြူသားပေါ်၌ သရေခေတ္တရာပြည့်ရှင် ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီးက ပန်ထွာမင်းသမီးအတွက် ဤဘုရား “မင်းပေါင်းစုတည်” ကို အမှတ်တရ တည်ဆောက်ထားခဲ့ကြောင်း ရေးထိုးတာသော်လည်း ခုနှစ်သက္ကရာဇ် မဖော်ပြထား ပါ။

ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီး ပန်ထွာဘုရင်မအား အလွမ်းပြေတည်ခဲ့သော
မင်းပေါင်းစုတည်ဘုရား

စေတီပုံစံမှာ အောက်မြေမှ ထီးတော်အထိ အတောင် (၃၀) ခန့် မြင့်
မည်ဖြစ်ပြီး စေတီရံမပါ။ အဝန်းအဝိုင်း၊ အုတ်စီ၊ သပ်ခုံဖြင့် အဆင့်ဆင့်
စီသွားသည် ။ ထိုအပေါ်ကမှ ငှက်ပျောဖူးနှင့် ပိန္နဲတိုင်၊ ထီးတော်၊ ငှက်မြ
တ်နားနှင့် စိန်ဖူးတော်တို့ တည်ရှိပါသည် ။ စေတီလုံးတော်ပြည့် သရိုးမ
ကိုင်း၊ ထုံးသင်္ကန်း မကပ်၊ ရွှေမချ၊ အုတ်နီရောင်သာဖြစ်သည် ။
ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်းရှိ ပန်ထွာဘုရင်မ တည် ခဲ့သော ရွှေရောင်
တော်ဘုရားနှင့် ရွှေလက်လှဘုရားများ ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ လွန်စွာ
လက်ရာကွဲ ပြားနေသည် ။ ယင်းဘုရားများက
လွန်စွာအနုစိတ်လက်ရာဖြစ်ပြီး ပျူခေတ်လက်ရာဖြစ်သည် ။ မင်းပေါင်း

စုတည်ဘုရားကတော့ အတွင်းအကြမ်းထည်ပုံစံမျိုး။ ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီး
၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြနေသော ပုံစံမျိုးဟု ကျွန်တော်ထင်မှတ်
မိသည် ။ စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းဖြစ်ပုံရသည် ။

“ဦးမြင့်အောင်ရေ . . . ကျောက်စာရေးထိုးထားလို့ သာ ယုံရတယ်။
သရေခေတ္တရာခေတ် ပျူ လက်ရာနဲ့ မတူသလို စေတီတော်က အကြမ်း
ထည်ပုံစံမျိုးနော်။ သရိုးလည်း မကိုင်တော့ ပုံတော်က အလွန်ထူးခြားနေ
တယ်နော်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်ရွှေဆံတော်သမိုင်းမှာ ဒီ “
မင်းပေါင်းစုတည်ဘု ရား” အကြောင်းပါတော့ ရှေးဟောင်းဘုရားဆို
တာ ကတော့ အမှန်ပါပဲ။ နာမည်မကြီးလို့ လူသိမများ တာပါ”

“အေးဗျာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေတီဘုရား တည်ထားကိုးကွယ်ပြီး ပန်
ထွာဘုရင်မကို အလွမ်းပြေတည်ထားတာဆိုတော့ ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီး
ဟာ လူဆိုးလူရမ်း၊ မေတ္တာခေါင်းပါးသူ၊ စစ်ဘုရင် တော့ မဟုတ်လော
က်ပါဘူး။ ဗိဿနိုးပြည်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး ပန်ထွာဘုရင်မကို အတင်း
အဓမ္မ သိမ်းပိုက်တာလို့ သိထားတော့ ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီးကို ကျွန်တော့်စိ
တ်ထဲက အလိုလို မုန်းနေမိတယ်။ ဗိဿနိုးနန်းတွင်းကျောင်းရောက်မှ
ဆရာတော်ဘုရားကို လျှောက်တင်မေးမြန်းရဦးမယ်။ဒီမင်းပေါင်းစုတ
ည်ဘုရားသမိုင်းရော မရနိုင်ဘူးလားဗျ”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ရွှေဆံတော်ဘုရားရောက်တာနဲ့ ဘု
ရားစာအုပ်တွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တန်းမှာ ရှာတာပဲ။ မတွေ့သေးဘူးဗျ။
ဒါကြောင့် မထင်မရှားဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော်လည်း စီးပွားဖြစ်လာ
တော့ ဒီဘုရားကို ပြင်ချင်တယ်။ ဂေါပကဖွဲ့ပြီး သပ္ပာယ်အောင် လုပ်ချင်
တယ်။ တတ်သိ နားလည်တဲ့ ဆရာတော်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်မှာ ပါ။

တော်ကြာ ဘုရားအစောင့်က မကြိုက်လို့ ကံနိမ့် ပါးရင်လည်း အကျိုးမဖြစ်ဘဲ အပြစ်ရတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတော့ ကြောက်နေမိတာ တော့ အမှန်ပဲ”

“ကောင်းမှုလုပ်တာပဲ မကြောက်ပါနဲ့ ဗျာ။ သူ့ရဲ့ နဂိုလက်ရာတော့ မပျက်စေနဲ့ ပေါ့။ ပျက်စီးတဲ့ နေရာကို ပြုပြင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားပြုပြင်၊ အုတ်တံတိုင်းထုံး သုတ်၊ ရင်ပြင် တော်၊ ကြွေပြားခင်းရင်၊ အလွန်သပ္ပာယ်လာမှာ ပါ”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်။ ရပ်ရွာလူကြီး တတ်သိနား လည်တဲ့ ဆရာတော်တွေ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဂေါပကဖွဲ့မယ်။ သပ္ပာယ်အောင် ပြင်မယ်ဗျာ”

“သာဓုပါဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု . . .”

ထိုညက ဦးမြင့်အောင်အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ကြသည် ။ အိမ်သစ်ကြီး အခန်းတွင် အိပ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ မိုးလင်းပိုင်းအိပ်ပျော်သွားတော့လည်း ကျွန်တော် အဆိပ်မိ ပြီး အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစား၍ သေဆုံးရကြောင်း အိပ်မက်မက်ပါသည် ။ လန့်နိုးလာတော့ တကယ်ပင် လည်ချောင်းကျပ်နေ၍ ရေထသောက်ရသေးသည် ။

ဘယ်လို အတိတ်နိမိတ်ပါလိမ့်။ ဒုတ္တပေါင်မင်းတည်သော မင်းပေါင်းစုတည်ဘုရားနှင့် ပတ်သက်နေသော ကျွန်တော်နှင့် အတိတ်ဘဝက ရန်ငြိုးရှိသဖြင့် အိမ်မက်ပေးခြင်းလော၊ ရာသီဥတု ကြောင့်လော ၊ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရသော အချိန်က ထမင်းအငတ်၊ ရေအပြတ်ထားသဖြင့် ရရှိခံစားရသော ရောဂါပင်ဖြစ်လေသလော။ ကျွန်တော် “လော” ပေါင်းများစွာဖြင့် တွေးနေမိသည် ။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင် ဦးမြင့်အောင်လိုက်ကျွေးသော ပြည်မြို့မှ နာမည်ကြီး ဒေါ်ဥ ထမင်းသုပ်သွားစားကြပြီး ရွှေခရားကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်သောက်၍ ဦးမြင့်အောင်နှင့် မိသားစုအား နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့ မိတ်ဆွေအိမ်ရောက်တော့ မနက် (၉) နာရီခန့် အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေကိုတင်ဦး ကလက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံရင်း . . .

“ကိုအောင်မောင်းရေ . . . ခင်ဗျား စလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းက အခုအတော်ဟုတ်နေပြီဗျ။ ဆရာ တော်ဘုရားကျောင်းကို အလှူရှင်က ပြင်ဆောက်နေပြီ။ ဆရာတော်အတွက် သီးသန့်ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းလေးတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောက်ပြီးသွားပြီ။ အလှူရှင်တွေကလည်း ကားတွေနဲ့ လာ လိုက်ကြတာ အလွန်စည်ကားနေတယ်။ မီးရထားဝန်ကြီးဌာနကလည်း မြို့ဟောင်းကိုဖြတ်ပြီး မီးရထားလမ်းဖောက်ဖို့ တိုင်းထွာနေလေရဲ့ ”

“အပြောင်းအလဲက မြန်လှသည်လား ကျွန်တော်မရောက်တဲ့ (၂) လလောက်ကာလအတွင်းမှာ အခြေအနေတွေ တိုးတတ်လာတာပေါ့နော်”

“အခြေအနေတွေ တိုးတက်လာတာမှန်ပေမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကတော့ နှစ်သက်ပုံမရဘူးဗျ။ ဧည့်သည် တွေနဲ့ တရုန်းရုန်းဆိုတော့ အခုကျောင်းကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ခဲ့တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးမှာ သွားထိုင်နေတာ များ တယ်”

“အေးဗျာ . . . ဆရာတော်က အခြေအရံနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနမက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် လည်း ရဟန်းတွေ မနေရဲတဲ့ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်းမှာ သီးခြားကျောင်းဆောက်ပြီး နေတာ။ ဘုန်းရှိန်ကံရှိန်ဆိုတာ တားလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ သူ့အချိန်နဲ့ သူ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့”

“ကိုအောင်မောင်းတို့ နေ့လယ်စာ ဒီမှာ စားမှာ လား။ ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ . . . ကိုတင်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ကျောင်းရောက်မှ မစားရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သက်သတ်လွတ်ဟင်းနဲ့ ထမင်းစားတော့မယ်”

“အပြန်မှ တွေ့မယ်ဗျို့ . . . သွားပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ တောင်တွင်းကြီးမြို့နှင့် ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဝေး လှသည် ။ ကျောက်ခင်းလမ်းကြမ်းဖြစ်၍ တစ်နာရီလောက်တော့ မောင်းရသည် ။ ကျောင်းအဝင်လမ်း မှာ ချဲ့ထွင်၍ ကား (၂) စီးရှောင်သာအောင် ကျောက်ခင်းထားသည် ။ အဝေးကပင် ဆရာတော်၏ ပင် မကျောင်းကြီးအား သွပ်မိုးအသစ်ပြောင်ပြောင်ဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည် ။ ကျောင်းအနီး ရေစင်အမြင့် ကိုလည်း မြင်နေရသည် ။

ကျောင်းရှေ့၌ ကားနှစ်စီးသုံးစီး ဆိုက်ထားသည် ။ ကျောင်းရှေ့နှင့် ကျောင်းပေါ်၌ လည်း ဧည့်သည် အတော်များများ တွေ့ရသည် ။ ကပ္ပိယကြီး၏ ဆွမ်းချက်ရုံကလည်း ယခင်ကလို တဲတန်းလျား၊ ဝါးကွပ် ပျစ်ခင်းမဟုတ်တော့၊ သစ်သားခင်း၊ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ ဆွမ်းချက်ရာနေရာမှာ သမံတလင်း ခင်းထား၍ သန့်ရှင်းနေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ အား ဆွမ်းချက်ရုံရှေ့ရပ်သည် နှင့် ကပ္ပိယကြီး ပြေးထွက် လာပြီး . . .

“အောင်မောင်းရေ . . . ဒကာတို့ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ။ ဆရာတော် မျှော်နေတယ်။ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ လျှောက်ရင်း ကျောင်းကြီးပေါ် ပင့်လာပေတော့။ ဆရာတော်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးမှာ တရားထိုင်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကပ္ပိယကြီး၊ ကျွန်တော် သွားလျှောက်ပင့်ပါမယ်”

တပည့်များ ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများ ချ၍ ဆွမ်းချက်ရုံအတွင်းနေရာ ယူနေကြစဉ် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ဆရာတော်ရှိရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးဘက် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်း၌ သစ်ပင် ကြီးကြီးမားမားမရှိသဖြင့် နေအလွန်ပူသည်။ ထို့ကြောင့် ကားထဲမှ ချာလီထီးကြီးကို ပြန်ယူပြီး လျှောက်လမ်းခဲ့သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတော်မှာ ပင်မကျောင်းကြီးဖြင့် ခြေလှမ်း(၃၀၀) ခန့်ဝေးသည်။ ရှင်းလင်းထားသဖြင့် စင်္ကြံလမ်းက မြေလမ်းဖြစ်သော်လည်း ပြောင်ရှင်းနေသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းပေါ်၌ ဆရာတော်မှ တစ်ပါး လူသူတစ်စုံတစ်ဦးမှ မရှိပါ။ ဆရာတော် တားမြစ်ထားဟန်တူ သည်။ ကျွန်တော် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းရှေ့အရောက် ဆရာတော် ဆင်းအလာဖြင့် တိုးသည်။

“လာ . . . အောင်မောင်း၊ မင်း ဒီနေ့လာမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်း အလှူဒါနကြောင့် ငါ့ကျောင်းတော့ နာမည်ကြီးပြီး လူသိကုန်ပြီ။ မျက်စိရှုပ် နားရှုပ်ကွာ။ လှူတော့ လှူကြပါရဲ့ ၊ ဘာယတြာ၊ ညာယတြာတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ငါကလည်း ဗေဒင်ဟော၊ ယတြာပေးတဲ့ ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ၊ သတ္တဝါတွေ ကယ်တင်ဖို့ အတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ လိုအပ်ရင် မမေးဘဲနဲ့ ပြောမယ်လို့ ကြေညာထားတော့မှ ငြိမ်သွားကြတာ။

အခုလည်း ဘာမှ အလှူမခံဘဲ လာလုပ်နေကြတာ စုံနေတာပဲ။ ကျောင်းပရိဝုဏ်ကို ခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်း ခတ်မလို့ တဲ့ လေ။ အဲဒါ ပန်ထာဘူရင်မက မကြိုက်ဘူး။ အိပ်မက်ပေးပြီး တားတယ်။ လိုလည်း မလိုပါဘူး။ ဘုန်းကြီးမှာ ဘာပစ္စည်းရှိလို့ လဲ။ ဓားပြတိုက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ လာအလှူခံရင် ပေးလိုက်မှာ ပဲ။

ကျောင်းဝင်းကို စည်းချည်းပြီး မကျွတ်မလွတ်သူတွေ ဝင်ထွက်ဖို့

ကျောင်းအနောက်ဖက်မှာ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်စာပဲ ချန်ထားတာ။ မသူတော်တွေ မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ . . . အောင်မောင်း မင်းကိစ္စတွေ ပြတ်ပြီမဟုတ်လား။ ဒီမှာ တစ်လကိုးသီတင်းနေပြီး ငါခိုင်းတာတွေလုပ်စမ်းကွာ။ ပန်ထွာမင်းသမီးက တောင်းဆိုနေလို့ ။ နောက်ပြီး မင်းမှ တစ်ပါး တခြားသူကို မင်းသမီးက ခွင့်မပြုဘူး။ နောက်ပြီး မင်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ ရေးရေးတော့ သိပြီမဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ . . . ဘုရား၊ တပည့်တော်က ဆရာတော်ဘုရားကို မေးလျှောက်ချင်တာပါ”

“မမေးနဲ့ ဦး . . . အောင့်ထား။ အခု လူများ တယ်။ ဆွမ်းစားချိန်လည်း နီးနေပြီ။ ညရေးညတာ လူရှင်းမှ ပြောပြမယ်။ ကဲ . . . လာ၊ ဆွမ်းစားကြကြစို့။ အလှူရှင်တွေ မျှော်နေရောမယ်”

ကျွန်တော် ထီးမိုးပေးတော့ ဆရာတော်က လက်မခံ။ ဝိနည်းဖြင့် မဆီလျော်တဲ့ ။ ပေရွက်ယပ် တော်ကြီးကိုသာ မိုး၍ ကျောင်းကြီးသို့ ကြွလှမ်းသည် ။ စကားမမိန့်တော့ပါ။

ကျောင်းကြီးရှေ့ရောက်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမအယောက် (၂၀) ခန့်က ကြိုဆိုကြပြီး ဆွမ်းကပ် ကြသည် ။ ဆရာတော်က ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ ဆွမ်းကပ်သည် ကို လက်ခံပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည် ။ ဆရာတော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည် မှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမရှိ။ တစ်ဆုပ်နှစ်ဆုပ်စာဆွမ်းကို ဟင်းခွက် ပေါင်းများစွာအထဲမှ တစ်ဇွန်းစီသုံးဆောင်ရင်း ဘုဉ်းပေးခြင်းကို ရပ်သည် ။ အချို့ပွဲ သစ်သီး မျိုးစုံကိုတော့ စုံလင်အောင် ဘုဉ်းပေးသည် ။ ပြီးနောက်လက်ဖက်တစ်ဇွန်း၊ နှစ်ဇွန်းစားပြီး ရေနွေးကြမ်းဘုဉ်းပေး၍ နေ့ဆွမ်းစားခြင်းရပ်တန့်သည် ။ အချိန်က မွန်းတည့် (၁၂) နာရီတိတိ။

အလှူရှင်များ မေးလျှောက်သည် ကို အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေရင်း လှူဒါန်းသမျှ လက်ခံပြီး ရေ စက်ချ၍ အမျှဝေစေသည်။ နောက် ကျိန်းစက်ရာ အခန်းတွင်း ကြွလှမ်းသွားသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ လည်း အလှူရှင်များ တည်ခင်းသော သက်သတ်လွတ်ဟင်းဖြင့် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ မစားရသည် မှာ ကြာပြီးဖြစ်သဖြင့် အလွန်မြိန်သည်။ သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာသာ ဘုဉ်းပေး၍ ထင်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ အသားအရေမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။ ကိုယ်ဆုပ်လက်နယ်ပေးခြင်းကို ဆရာတော်က မကြိုက်။ စကြိုလျှောက်ခြင်းနှင့် တရားထိုင်ခြင်းက သူ့အတွက် ကျန်းမာရေးပြည့်စုံစေ သည် ဟု မိန့်တတ်သည်။

ပြင်ပဧည့်သည် များ ပြန်ကြပြီး ည (၉) နာရီအချိန်တွင် ဆရာတော် တရားထိုင်ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော့်အား ခေါ်ကြောင်း ကပ္ပိယကြီးက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ တက် သွားသည်။ ဘုရားခန်းရှေ့၌ ဆရာတော်အား ဦးချပြီး၌ . . .

“အောင်မောင်း . . . မင်းဘဝ လွတ်လပ်သွားပြီမဟုတ်လား။ ဒီအချိန်က စီးပွားရှာပြီး ကုသိုလ်ရှာရမဲ့အရွယ် ရောက်ပြီ။ မင်း ခံစားရတာတွေက ဘဝဟောင်းက အကုသိုလ်ကံဝဋ်တွေပဲ။ ဝဋ်မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပဆိုသလို ဗိဿနိုးခေတ်မှာ ပန်ထွာခိုင်းတဲ့ အတိုင်း မင်းသတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေက မနည်းဘူး။ လည်မျိုကို တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်ခဲ့တာ။ မင်းဘဝအကြောင်း မင်းလည်း ရိပ်မိရောပေါ့။ မင်းက အခိုင်းခံမို့ လူပြန်ဖြစ်တာ။ ပန်ထွာကတော့ အခုထိ မကျွတ်သေးဘူး”

“ဒုတ္တပေါင်ဘက်က ကြည့်တော့လည်း မိန်းမဆိုးအမုန်းပေါ့။ ပန်ထွာဘက်က ကြည့်တော့လည်း အပြိုးအတေးပေါ့။ ဘဝပေါင်းများစွာ မကျေနပ်အောင် အပြိုးအတေးက ကြီးလှတယ်။ အောင်မောင်း . . . မင်း

ကို နောက် ညတွေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဇာတ်လမ်းစုံခင်းပြမယ်။ အခု တော့ ပန်ထွာခိုင်းတဲ့ အတိုင်း နန်းမြို့ရိုးအတွင်း လှည့်ပတ်ပြီး သန့်ရှင် ရေးလုပ်ပါ။ တပည့်တွေပါ ခေါ်ခိုင်းပြီး မင်းကိုစိတ်ချလို့ ရွေးပြီးခိုင်းတာ နော်။ တစ်နေ့တည်း အပြီးလုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ အစီအစဉ် အကွက်ချပြီး တစ်နေ့တစ်ကွက် နားနားနေနေလုပ်ပေါ့။ မင်းအတွက် ဘဝဟောင်းကို အမှတ်ရပြီး အကျိုးရှိစေမှာ ပါ။ ကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား . . . တပည့်တော်လည်း အဲဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါ တယ် ဘုရား။ ဘဝဟောင်းကို လေ့လာရင်းပေါ့ ဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ . . . ။ သုသေ သနပညာရှင်တွေလို ပေါ့။ ဘဝဟောင်းကို တူးဖော်မှ အကိုးအကား အ ထောက်အထားတွေကြောင့် ဘဝသစ်မှာ သမိုင်း ကြောင်းကို ဖော်ထုတ် နိုင်မှာ လေ”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

*

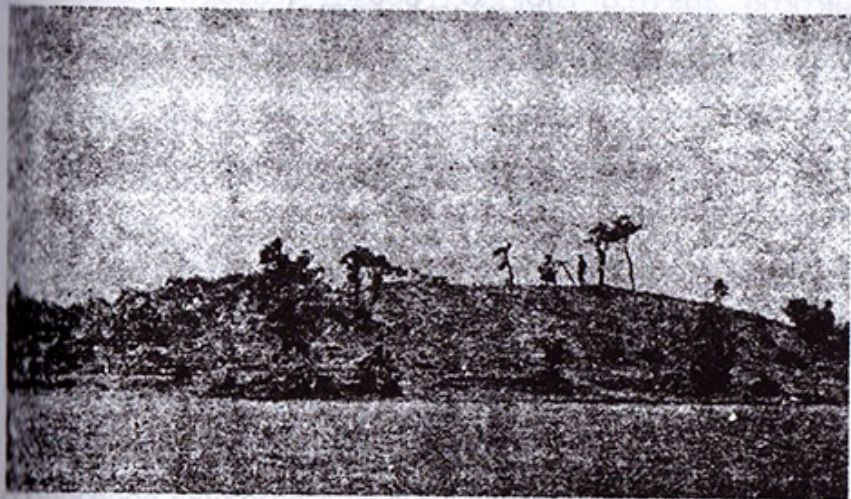
နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော်နှင့် တပည့်များ ဓားကိုယ်စီ၊ ရေဘူးကိုယ် စီ၊ ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ဗိဿနိုးနယ် မြို့ရိုး ဟောင်းအပြင် မြို့ရိုးအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည် ။ သစ်ပင် ကြီးများ မရှိ။ က န္တာရဆူးပင်များ သာ တောထနေသည် ။ ပေပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိ သော်လည်း ပေပင် ပုကလေးများက နေရာအနှံ့ရှိနေသည် ။

မကွေး၊ တောင်တွင်းကြီးကားလမ်းဘက်အခြမ်း၌ အပြင်သောက် တော်ရေကန်၊ ကြိုးကြာကန်နှင့် အရှေ့ဘက်၌ အိုးခြမ်းကွဲကုန်းများ နှင့် ရှေ့ဟောင်းသုတေနဌာနက တူးဖော်နေသော အကွက် များ ၊ အရှေ့မြော

က်ဘက်၌ မဖွင့်ဖြစ်သေးသော မီးရထားလမ်းသစ်၊ မီးရထားလမ်းမြောက်ဘက်၌ ထိန်ကန်ကြီး၊ ထိန်ကန်ကလေး၊ ဆီးပင်ကန်နှင့် မြို့ရိုးထောင့်အပြင်ဘက်၌ ပန်ထွာဘုရင်မတည်ခဲ့သော ရွှေရောင်တော်ဘုရားနှင့် မြောက်ထောင့်၌ အိုးထိန်းတောင်တို့ ရှိကြသည်။ ။

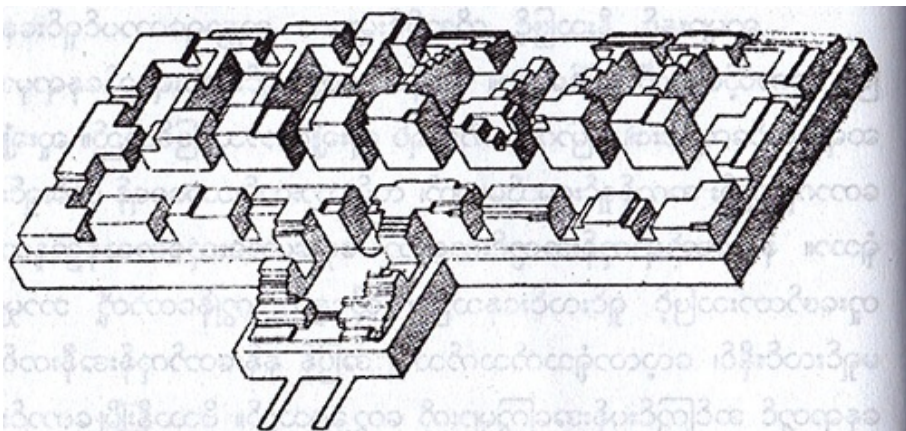
နန်းတော်ကုန်းမှာ အပြင်မြို့ရိုး၏ မြောက်ဘက်အလယ် ၁/၃ ခန့်၌ တည်ရှိနေသည်။ ။ အနောက်ဘက်တွင် အင်းကြီးရှိပြီး ဘုရားငါးဆူသော ကံတော်ကန်နှင့် ရွှေလက်လှဘုရားနှင့် အင်းရွာ ကြီးရှိသည်။ ။ ရေကန်ကြီးများမှာ ရေခန်းနေသည်။ ။ သောက်သုံးရေအလို့ငှာ ရွာနီးစပ်ချုပ်ရွာများက လက်ယက်တွင်းများ တူး၍ ရေခပ်ခြင်း၊ ရေစည်လှည်းတိုက်ခြင်းများ ပြုကြသည်။ ။

ရွာများ နှင့် နီးသဖြင့် ထိုအပိုင်းများက ကန္တာရတောပင်ရှင်းနေပြီး တကယ့်လွင်တီးခေါင်နေ ရာ။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းရမည့်နေရာမှာ ဆရာတော်ကျောင်း၏ မြောက်ဘက်အရပ် ဆူးချုံတော သာဖြစ်သည်။ ။ ဆူးချုံတောကိုလည်း အကုန်ရှင်းရမည်မဟုတ်၊ လမ်းသွားလမ်းသာစေရန် လမ်းရှင်းရုံသာ။ နန်းတော်ရာကုန်းအတွင်းကတော့ ရှေ့ဟောင်းသူတေသနဌာနကတူးဖော်ထားသဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည်။ ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ မရှင်းလင်းနိုင်၊ လေ့လာရုံသက်သက်သာ။ အပြန်နန်းတော် ကုန်းအနီးတစ်နေရာတွင် အင်ကြင်ပန်းအကြွေများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရင်း လျှောက်ခဲ့သမျှ အင်ကြင်းပန်းပင်တစ်ပင်မျှ ရှိမနေပါ။

ဗိဿနိုးမြို့ အမှတ်(၂)
မတူးဖော်မီတွေ့ရသော အုတ်ကုန်း (အနောက်မြောက်ဘက်မှ ရှုခင်း)
ဗိဿနိုး အစီရင်ခံစာမှ ရသော်

“ဝင်းနိုင်ရေ . . . ဒီနေရာက ဘာလဲကွ။ လူသူမရှိတဲ့ နေရာမှာ
အင်ကြင်းပန်းတွေက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။ မင်းတို့ အမြင်ပဲ။ မြို့
ရိုးအတွင်းမှာ တော့ အင်ကြင်းပင် တစ်ပင်မှ မရှိဘူး။”

ဗိဿနိုးတူးဖော်ရေး အမှတ်(၂)အမြင့်မှ တွေ့မြင်ရပုံ (ပုံဆွဲ)
(ဗိဿနိုးအစီရင်ခံစာမှ)

“ငှက်တွေ ချီလာသလား။ ရှေးဟောင်းတူးဖော်ရေးလုပ်သားတွေ ယူလာသလားမှ မသိတာ . . . ဆရာရယ်”

“အေး . . . လုပ်လိုက်ဟ . . . ဝင်းနိုင်ရ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်၊ ဘယ်အလုပ်သမားကို မင်းမြင်ခဲ့သလဲ။ အင်းကြီးဘက်မှာ လက်ယက်ကွင်းတူးပြီး ရေခပ်တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေလောက်ပဲရှိ တာ”

“အဲ . . . သူတို့ ပဲနေမှာ ပေါ့ . . . ဆရာရယ်။ နို့မို့ ဘယ်သူက အားအားယားယား အဝေးက သယ်လာမှာ လဲ။ စိတ်လျှော့ပါ . . . ဆရာရယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လေ့လာရင်း ရွှေရောင်တော်ဘုရားတွင် နေ့လယ်စာ ထမင်းထုပ်များ ဖြင့် စားကြသည် ။ စားပြီးဘုရားဖူးကြရာ ဘုရားမှာ တောဘုရား၊ တောင်ဘုရားဖြစ် သဖြင့် လာရောက်ဖူးသူပင် မတွေ့ရ။

သို့သော် ဘုရားမုခ်ပေါက်ဝအတွင်းဝင်သည် နှင့် အင်ကြင်းပန်းရနံ့ က သင်းကြိုင်နေသည် ။ အစောကတွေ့ခဲ့သော နန်းတော်ကုန်းအနီးရှိ အင်ကြင်းပန်းများ ပြန့်ကျဲနေသော နေရာနှင့် အတော်လှမ်းသည် ။ အင်ကြင်းပန်းများ လှူဒါန်းထားသည် မှာ ညောင်ရေအိုးများ အပြည့်။ အလွန်လတ်ဆတ်ပြီး သောက်တော်ရေများ လည်း ကပ်ထားသဖြင့် အ လှူရှင်များ ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည် ။

ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွင်း၌ လွန်စွာသပ္ပာယ်သော ရွှေဆင်းတု ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည် ။ ဆင်းတုတော်မှာ လာဘမုနိပုံတော်၊ ၆ လက်မခန့်မြင့်သော ပလ္လင်ပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၉ လက်မခန့်သာရှိသည် ။ မသမာသူများ ခိုးယူပါက အလွန်လွယ်ကူ ပေမည်။

ကျွန်တော် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးကန်တော့ပြီး အသာမကြည့်ရာ အလေးချိန်စီးသော်လည်း လက်တွင် အလွယ်တကူပါလာသည် ။ ကျွန်တော်အလွန်စိုးရိမ်မိသည် ။ ရွှေသားအစစ်ဖြစ်ပုံရသည် ။ ရှေးဟောင်းဘုရားလည်း ဖြစ်ပုံရသည် ။ ကျွန်တော် ဆရာတော်ကျောင်းသို့ မသွားရန် စိတ်ကူးမိသော် လည်း ကံကြီးထိုက်မည်စိုးသဖြင့် အသင့်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါအသစ်အား ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဖြန့်၍ အသာပြန်ချထားခဲ့ပြီ ပျပ်ဝပ်တုပ်လျှိုး၍ ဝတ်ပြုကန်တော့ပါသည် ။ တပည့်များ လည်း ရိုသေစွာ ကန် တော့ကြသည် ။

ထိုအချိန်အတွင်း ခေါင်းထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်တစ်ချက်ပေါ်လာပြီး ဤနေရာမှာ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ဖူးကြောင်း ပြန်လည်အမှတ်ရလာသည် ။ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည့် အိုးထိန်းတောင်လည်း အမှတ်တရ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည် ။ အိုးထိန်းတောင်မှာ

အိုးခြမ်းကွဲများ စုပုံနေသော အုတ်နီရောင်တောင်ဖြစ်သည် ။
သစ်ပင်များ မပေါက်ပါ။ ပန်ထွာမင်းသမီး ငယ်စဉ်က အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်ကြောင်း ဗိဿနိုးသမိုင်းတွင် ဖတ်ဖူးသည် ။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သလို ခံစားရ သည် ။

သို့သော် ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါး။ အစက ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်၊ ရွှေရောင်တော်ဘုရားအား လှည့်ပတ် ကြည့်ညှိမိတော့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရန်ပယ်ချောင်းက ရစ်ပတ်ခွေ၍ စီးဆင်းနေသည် ။ ချောင်းမှာ အတော်ကျယ်ပြန့်၍ လှေကလေးများ သွားလာနေသည် ။ ခရီးသွားခြင်းသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ငါးရှာဖွားရှာ မဟုတ်နိုင်။ ဤနယ်မြေက သက်သတ်လွတ်နယ်မြေဖြစ်သည် ။ အသားမစားကြ၊ မွေးမြူရေးပင် မလုပ်ကြပါ။ ယခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိသည် ။

ဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်တော့်အား ဗိဿနိုးမြို့အတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် အကြောင်းပြပြီး ဘဝဟောင်းအား ပြန်လည်မှတ်မိသတိရစေရန် လေ့လာခိုင်းခြင်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ထိုအတွေးကို တွေးမိသည် နှင့် ကျွန်တော်နေရာတစ်နေရာကို သွားချင်စိတ်က အလိုလို ပေါ်လာသဖြင့် . . .

“ကဲ . . . ဝင်းနိုင်ရေ၊ ငါတို့ နန်းတော်ကုန်းဘက်သွားရအောင်”

“ဟုတ် . . . ဆရာ၊ ဆရာတော်ဘုရားက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဆိုပေမဲ့ အပြင်မြို့ရိုးအတွင်းမှာ တော့ ရှေးဟောင်းသုတေသနဝန်ထမ်းတွေက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားလို့ သန့်ပြန့်နေတာပဲနော်”

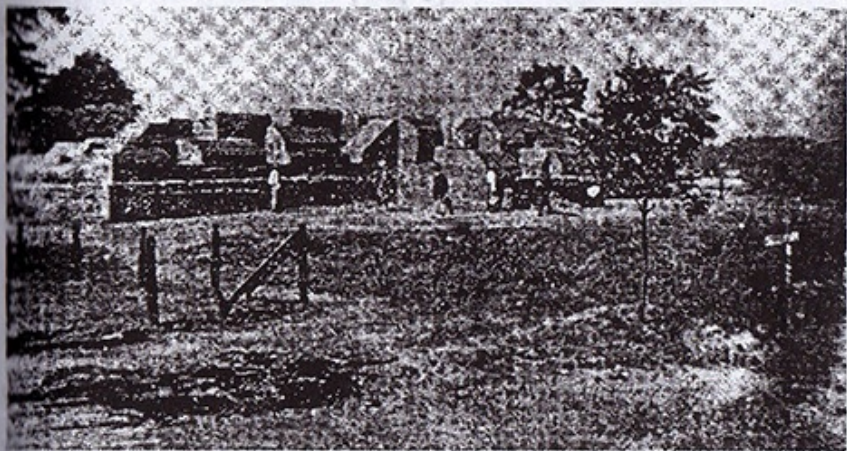
“အေးပါ . . . ဆရာတော်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ မခိုင်းပါဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့။ လာကြကွာ . . . နန်းတော်ကုန်းဘက်သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရွှေရောင်တော်ဘုရားမှ နန်းတော်ကုန်းဘက် ဖြတ်ဆ

င်းလာကြသည်။ ထိန်ကန်ကြီး၊ ထိန်ကန်ကလေးဘက်ရောက်တော့ ဆီး
ပင်ကန်အနီးမှ ရွှေလက်လှဘုရားကို အဝေးက လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ရသည်
။ ထုံးဖြူဖွေးဖွေးဖြင့် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန
ဌာနက ပြန်လည် ပြုပြင်ထားပုံရသည်။

ထိန်ကန်ကလေးနားအရောက်တွင် ရေခန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ယ
ခင်က ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာယာလှပသည့် ရေကန်အဖြစ်
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပါသည်။ ။ ပန်ထွာမင်းသမီးနှင့် ရံရွှေတော်များ
ရေချိုးဆင်းရာတွင် ကျွန်တော်က အဝေးမှ စောင့်ရှောက်ရကြောင်း၊ မင်း
သမီးအား ခိုး ကြည့်မိကြောင်းလည်း အတွေးထဲ အရိပ်ထင်လာသည်။ ။
ထို့ကြောင့်အမှတ်ရပြီး ရှာဖွေမိတော့ နန်း တော်အတွင်းမှ မင်းသမီး ရေ
ချိုးဆင်းရာ အုတ်ခင်းလမ်းကလေးကို တွေ့ရတော့သည်။ ။

ထိုလမ်းကလေးက ရေကန်နှင့် နန်းတော်ကုန်းကို ဆက်သွယ်ဖော
က်လုပ်ထားသည်။ ။ နန်း တော်ကုန်းအတွင်းရောက်တော့ အဆောက်အ
ဦများ မတွေ့ရတော့။ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနက အကွက်ချ၍ ဖော်
ထားသော ကျင်းချိုင့်များအား တွေ့ရသည်။ ။ ပန်ထွာမင်းသမီး၏ နန်း
တော်ဆောင် အရှေ့တွင် တရားစီရင်ရာနေရာနှင့် ယဇ်ပလ္လင်အနောက်
ဘက်တွင် အပျိုတော်များ အဆောင်နှင့်ကပ် လျက် ကြေးတိုက်ဆောင် (
အကျဉ်းသားများ ချုပ်နှောင်ထားရာအခန်းများ) နှင့်ကပ်လျက် ကျွန်
တော် တို့ အနီးကပ် ကိုယ်ရံတော်များ နေကြသည်။ ။ တိုက်ခန်းများ ၊
နန်းမြို့ရိုးထောင့်တွင် အတုလစည်တော် ကြီးထားရှိသည်။ ။ မျှော်စင်ကြီး
က ယခုတော့ အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်းအပိုင်းသာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။ ။

မိသားစု၊ အမှတ်(၂) အထောက်အအုံ (ထိန်းသိမ်းထားသည်)
အကျဉ်းထောင်နှင့် တူသည်ဟုလည်း မယူဆနိုင်ဘူးလား

ကျွန်တော့်၏ အတိတ်ဘဝဟောင်းကို မသဲကွဲသော်လည်း လက်ကျန်
အထောက်အထားများကြောင့် မှတ်မိသိရှိရပါပြီ။ ကျွန်တော်က ပန်ထွာ
မင်းသမီး၏ တိတ်တခိုးချစ်ရသူ တပ်မှူးကလေး။ သက်တော်စောင့်၊
လုံခြုံရေးအရာရှိ၊ ကျွန်တော် သေဆုံးပုံကိုတော့ သတိမရတော့။ ထိုစဉ်
လည်ချောင်းက ပူလောင်ပြီး ကျပ်လာသဖြင့် အတွေးစကိုရပ်ပြီး ရေတစ်
ကျိုက်မော့မှ သက်သာသွားသည် ။

*